

21.01.2013

Ryj/3

§ 82

Lausunto luonnoksesta hallituksen esitykseksi ympäristönsuojelulaiksi

HEL 2012-017005 T 03 00 00

Päätös

Kaupunginhallitus päätti antaa seuraavan lausunnon
ympäristönsuojelulaista ja eräistä tähän liittyvistä laeista:

1 luku, Yleiset säännökset

5 §, Määritelmät

Jätevedeksi määritellään esim. pilaantuneelta maa-alueelta pois johdettava vesi. Epäselväksi jää, mitä määritelmä edellyttää pilaantuneilta maa-alueilta peräisin olevien vesien käsittelyltä. Voitaisiinko niitä johtaa sadevesiviemäriin, jos niiden laatu todettaisiin esim. purkuvesistön laatua vastaavaksi, vai luettaisiinko ne puhtaudesta huolimatta aina jätevedeksi, ja tulisi siten johtaa sadevesiviemäriin sijaan jätevesiviemäriin. Epäselvää on, vaatiiko niiden johtaminen vesistöön niiden laadusta riippumatta aina ympäristöluvan.

Epäselväksi jää myös, luetaanko puhdistettu talousjätevesi, eli jätevesijärjestelmästä lähtevä vesi jätevedeksi, talousjätevedeksi, vai johonkin muuhun kategoriaan. Asia olisi syytä määritellä esitettyä tarkemmin jätevesien ja talousjätevesien johtamisesta ja käsittelystä annettujen säännösten valitsemiseksi näihin liittyvissä hallinnollisissa menettelyissä.

Maaperän määritelmässä (kohta 10) "elävistä organismeista" ehdotetaan korvattavaksi sanalla "eliöistä", joka on suomenkielinen termi. Kohta kuului tällöin "maaperällä maankuoren ylintä kerrosta, joka sijaitsee kallioperän ja maanpinnan välissä ja muodostuu irtomaalajeista, orgaanisesta aineksesta, huokosvedestä, huokosilmasta ja eliöistä".

2 luku, Yleiset velvollisuudet ja periaatteet

8 § ja 50 §, Toiminnasta aiheutuvan ympäristön pilaantumisen ja sen vaaran ehkäiseminen ja 50 §, Luvan myöntämisen edellytykset

Pykälissä todetaan, että toimintaa ei saa sijoittaa asemakaavan vastaisesti. Ainakin Helsingissä on usein tilanne, että esim.

jakeluaseman sijaintipaikka on kaavoitettu muuhun käyttöön, mutta kaava ei ole toteutumassa lähiaikoina, ja kaavoittajalla tai rakennusvalvonnalla ei ole mitään sitä vastaan, että toiminta sijoittuu toistaiseksi ko. paikalle. Lauseen voisi muotoilla esimerkiksi seuraavasti: "toimintaa ei saa sijoittaa asemakaavan vastaisesti ilman kaavoituksesta vastaavan tahon suostumusta tai asiaa koskevaa poikkeamispäätöstä". Olennaista kai on, ettei toiminnan sijoittamisella vaikeuteta kaavan toteutumista. Sen pystyvät kaavoittaja ja rakennusvalvontaviranomainen arvioimaan.

11 §, Toiminnan sijoituspaikan luonnonarvot

On tarpeetonta rajata luontoarvojen huomioonottaminen vain valtion lupaviranomaisen toimivaltaan kuuluviin toimintoihin, vaikka todennäköisyys sille, että luontoarvoja todella jouduttaisiin arvioimaan myös kunnan lupaviranomaisen toimivaltaan kuuluvissa asioissa, on vähäinen. Esimerkkinä voisi olla kaavoittamattomalle alueelle perustettava moottoriurheilurata, jolla saattaisi olla merkitystä alueen luontoarvojen kannalta.

13 §, Ennaltavaraautumisvelvollisuus

Ennalta varautumista voidaan pitää yleisenä veloitteena perusteltuna. Erillisen suunnitelman esittäminen olisi perusteltua lupamääräysten tarkistamisen yhteydessä tai jos lupaa on muuten syytä tarkistaa. Toiminnan muutos voi tuoda laitoksen muun varautumissuunnittelun piiriin ja siinä yhteydessä kytkennät muuhun varautumissuunnitteluun olisivat helpommin hahmotettavissa.

15 §, Maaperän pilaamiskielto

Kuten edellä 5 §:ssä "organismeja taikka mikro-organismeja" voitaisiin korvata suomenkielisellä sanalla eliöitä. Pykälä kuuluisi tällöin: Maahan ei saa jättää, päästää tai sijoittaa jätettä tai muuta ainetta taikka eliöitä siten, että seurauksena on sellainen maaperän laadun huononeminen, josta voi aiheutua vaaraa tai haittaa terveydelle tai ympäristölle, viihtyisyyden melkoista vähentymistä tai muu niihin verrattava yleisen tai yksityisen edun loukkaus (maaperän pilaamiskielto).

16 §, Pohjaveden pilaamiskielto

Ehdotuksen 16 §:n 2 momentissa jää epäselväksi, miksi pohjaveden pilaamiskielto koskee vain toisen alueella olevaa pohjavettä. Vastaava säännös on tosin voimassaolevassakin laissa. Omallakaan kiinteistöllä olevaa pohjavettä ei pitäisi voida pilata, koska pohjavesialueet ovat useimmiten isoja ja pohjavesi liikkuu alueelta toiselle.

17 §, Merta koskevat erityiset kiellot

Pykälän 3 momentissa olevaa lumen kaatamista koskevaa kohtaa tulee täydentää vaatimuksella, että mereen kaadettava lumi ei saa sisältää merkittävässä määrin roskaa, jätettä tai muuta vesiympäristölle haitallista ainetta.

4 luku, Ympäristöluvan tarve ja lupaviranomaisten toiminta

29 §, Yleinen luvanvaraisuus sekä liitteet 2 ja 3

Luonnoksessa esitetään kahvipaahtimoiden poistamista lupaa edellyttävien laitosten luettelosta. Syynä on se, että paahtimoita on vähän. Pelkästään se, että jonkin toimialan yrityksiä on vähän, ei voi olla peruste lupavelvollisuuden poistamiselle. Suuren kahvinpaahtimon ympäristövaikutukset voivat ulottua varsin laajalle ja koskea suurta joukkoa ihmisiä. Tällaisen laitoksen sijoittumisedellytyksiä tai toiminnan olennaiseen muuttamiseen liittyviä edellytyksiä pitää voida arvioida etukäteen. Esimerkkinä voisi olla laitoksen toiminnan muuttaminen ympärivuorokautiseksi.

Ympäristölupamenettely tuo suojaa lähiympäristölle ja antaa myös toiminnan harjoittajalle tiedon siitä, onko muutos teknisesti ja taloudellisesti mahdollinen ottaen huomioon haittojen lisääntyminen ja toimet pilaantumisen ehkäisemiseksi. Jälkikäteen mahdollisten ongelmien korjaaminen yksittäisillä määräyksillä on hidasta.

Luvitettavien kohteiden luettelosta voisi yli 100 m³:n polttonesteiden tai vaarallisen kemikaalin varastot (kohta 5e) siirtää rekisteröintimenettelyn piiriin. Koska tällaiset kohteet ovat hyvin standardoituja, lupamenettely on niiden suhteen aivan liian raskas, eikä ainakaan Helsingissä ole todettu niiden tarkastuksissa merkittäviä puutteita tai ympäristön pilaantumisen riskiä. Pohjavesialueelle sijoittuvat kohteet voisivat edelleen säilyä luvituksen piirissä.

Luvitettavien kohteiden luettelosta (liite 2) voisi selkeyden vuoksi poistaa myös rekisteröintimenettelyn piirissä pääsääntöisesti olevat kohteet eli jakeluasemat, pienet polttolaitokset ja asfalttiasemat. Vesistön pilaantuminen tulisi luvan tarpeen arvioimiseksi määritellä tarkemmin.

40 §, Lupatoimivallan siirto valtion ympäristölupaviranomaiselta kunnan ympäristönsuojeluviranomaiselle

Pykälässä pitäisi myös säätää siitä, millä edellytyksillä siirto olisi mahdollista perua kesken kauden. Perumissyynä voisi olla esimerkiksi kunnan valvontaresursseissa tapahtuneet pysyvät heikennykset.

5 luku, Lupamenettely

41 §, Lupahakemus

Määräyksestä toimittaa hakemus aina kolmena kappaleena voitaisiin luopua luonnonvarojen säästämiseksi, koska samassa momentissa annetaan kuitenkin lupaviranomaiselle mahdollisuus pyytää lisäkappaleita asian kuuluttamisen ja lausuntojen vuoksi. Pienien lupakohteiden osalta yksi tai kaksi paperikappaletta yleensä riittää, varsinkin jos hakemus toimitetaan myös sähköisessä muodossa. Käyttäjystävällisesti toteutettu ja hyvin hallinnon järjestelmien kanssa toimiva pelkästään sähköisesti tapahtuva asiakirjojen toimitus ja käsittely olisi usein kaikille osapuolille luotettavin, kustannustehokkain ja ympäristöystävällisin vaihtoehto.

46 §, Lupien hakeminen samanaikaisesti samalla toiminta-alueella ja 47 § Eri toimintojen lupien samanaikainen käsittely

Ympäristösuojelulaissa tulisi ottaa luvantarvetta määritettäessä huomioon myös tilanne, jossa samalla pienellä vaikutusalueella on samanlaisia toimintoja, jotka yksinään eivät ole ympäristöluvanvaraisia, mutta yhdessä yhtenä yksikkönä olisivat. Esimerkkinä tästä on hevostallirypäs. Helsingissä on tapaus, jossa samalla alueella on käytännössä samassa tallirakennuksessa eri yritysten talleja, joista yksikään ei ole yksinään eläinmäärän perusteella lupavelvollinen, mutta joiden ympäristövaikutukset kohdistuvat samalle alueelle. Toiminnan harjoittajia tulisi voida tällaisessa tapauksessa vaatia hakemaan yhteistä ympäristölupaa. Näin voitaisiin yleisemminkin estää tarkoituksellinen luparajoilla ”kikkailu”.

8 luku, Lupapäätös, sen voimassaolo ja muuttaminen sekä toiminnan lopettaminen

92 §, Luvan muuttaminen

Kunnissa ympäristönsuojeluviranomainen on sekä lupa- että valvontaviranomainen. Tämä sopii huonosti yhteen 92 §:n sanamuodon kanssa, että lupaviranomainen voisi muuttaa lupaa valvontaviranomaisen hakemuksesta. Vaikka käytännössä asiaan ei ongelmia liittyneekään, selvempää olisi lisätä pykälään myös sellainen vaihtoehto, että vastaavasti kuin 94 §:ssä lupaviranomainen voisi myös omasta aloitteestaan muuttaa lupaa.

97§, Maaperän ja pohjaveden perustilan palauttaminen suuren laitoksen toiminnan päättyessä

Pykälässä säädettäisiin toiminnanharjoittajan velvollisuudesta puhdistaa pilaantunut alue ympäristöluvanvaraisen toiminnan

lopettamisen yhteydessä. Puhdistamistaso kytkeytyy osin ehdotettuun laitoksilta vaadittavaan maaperän ja pohjaveden perustilaselvitykseen, joka uusien laitosten kohdalla tehtäisiin ennen toiminnan aloittamista ja toimivien laitosten kohdalla luvan uudistamisen yhteydessä. Lähtökohtana olisi alueen perustilan palauttaminen toiminnan lopettamisen jälkeen.

Ehdotuksen mukaista maaperän ja pohjaveden tilan kohtuullista selvittämistä osin jo ennen toimintaa tai sen aikana on pidettävä kannatettavana.

Luonnoksen mukaan suurten laitosten tulee palauttaa toiminta-alueensa perustila toiminnan päätyttyä, mikäli maaperään tai pohjaveteen on aiheutunut huomattavaa pilaantumista. Mikäli alueesta voi aiheutua perustilassa terveyshaittaa taikka haittaa tai vaaraa ympäristölle, tulee alue puhdistaa kuten uuden ympäristönsuojelulain luvussa 14 säädetään. Luvun 14 mukaan alueen puhdistustarvetta määritettäessä otetaan huomioon alueen nykyinen tai tuleva käyttö (134 §). Pykälän 97 perustelutekstissä esitetään esimerkinomaisesti, että myös maankäytön muutoksesta hyötyvän tulisi vastata osaltaan asuinkäytön aiheuttamasta lisäkunnostustarpeesta.

Tämä esille nostettu esimerkki, johon ei lainsäädännössä ole toki perusteita määritelty, rikkoo aiheuttajavastuun mukaista periaatetta siitä, että pilaaja on vastuussa toimintansa aiheuttamasta pilaantumisesta. Täten maanomistajat, jotka luovuttavat alueensa teollisuuskäyttöön joutuvat osavastuuseen puhdistuskustannuksista, vaikka eivät ole pilaantumista aiheuttaneet. Tällaista puhdistamisvastuun siirtämistä toiminnanharjoittajalta maanomistajalle kaupunki ei voi hyväksyä.

Tämä poikkeaisi lainsäädännössä nyt kantavana periaatteena pidetystä aiheuttajavastuusta. Näin maanomistajat, jotka luovuttavat alueensa teollisuuskäyttöön, voisivat joutua osavastuuseen puhdistuskustannuksista, vaikka eivät ole pilaantumista aiheuttaneet, ja vastaavasti pilaajan vastuu toiminnastaan aiheutuneesta pilaantuneisuudesta lievenisi perusteettomasti. Toiminnanharjoittajan tulee aina ensisijaisesti vastata aiheuttamastaan pilaantumisesta.

Perustelutekstistä tulee poistaa osuus, joka koskee maankäytön muutoksen yhteydessä tapahtuvaa pilaantuneen maaperän puhdistamisvastuun siirtämistä tai jakamista.

Perusteluissa on vielä esitetty ajatus, jonka mukaan pohjaveden pilaantuneisuuden arvioinnissa alueen käyttötarkoituksella ole vastaavaa merkitystä. Kaupungin näkemyksen mukaan pohjaveden laatu voi olla hyvin merkityksellinen alueilla, joilla pohjavettä käytetään talous- tai raakavetenä tai joilla altistuminen sen haitta-aineille on

muuten mahdollista. Tämä pohjavettä ja alueen käyttöä koskeva toteamus tulee siksi myös poistaa perustelutekstistä.

10 luku, Ilmoitusmenettelyt

101 §, Melua ja tärinää aiheuttava tilapäinen toiminta ja 104 §, Kuuleminen

Ilmoitusmenettelyä koskevassa 104 §:ssä ehdotetaan, että viranomaisen on tiedotettava vireillä olevista ilmoituksista verkkosivuillaan.

Vireillä olosta tiedottaminen on ollut mahdollista tähänkin asti, mutta Helsingissä, jossa käsitellään vuosittain noin 200 ilmoitusta koskien erityisen häiritsevää melua tai tärinää, ilmoitusten vireillä olosta ei pääsääntöisesti tiedoteta.

Vireillä olosta tiedottamista ei ole pidetty tarkoituksenmukaisena, koska Helsingin kaupungin ympäristönsuojelumääräykset velvoittavat melu- tai tärinähaitan aiheuttajaa aina tiedottamaan etukäteen toiminnastaan naapureille. Lisäksi ympäristönsuojelumääräykset velvoittavat toiminnanharjoittajaa myös neuvottelemaan etukäteen riittävästä melun- ja tärinätorjunnasta erityisen herkkien naapureiden kuten esimerkiksi päiväkotien, koulujen ja kirkollisten laitosten kanssa.

Näiden velvoitteiden sekä ilmoituspäätökseen mahdollisesti sisältyvien määräysten on Helsingissä katsottu suojaavan asianosaisten etua riittävästi, eikä tilapäisen melu- tai tärinähaitan siten ole voitu katsoa olennaisesti vaikuttavan yleisiin ja yksityisiin etuihin.

Nykyinen, vireillä olosta tiedottamisen osalta riittävän joustava käytäntö mahdollistaa ilmoitusten ratkaisemisen kiireisimpäänkin aikaan pääsääntöisesti alle 30 vuokaudessa. Helsingissä on vuonna 2012 ratkaistu 80 % ilmoituksista 24 vuorokaudessa.

Ehdotus tekisi ilmoitusmenettelystä nykyistä selvästi raskaamman ennakoivalvontamenettelyn, mikä ei olisi tarkoituksenmukaista. Ilmoitukset tulevat viranomaiselle tavallisesti puutteellisina ja joissain tapauksissa myös myöhässä. Tyypillisesti suurin osa käsittelyajasta kuluu ilmoituksen täydentämiseen. Jos tämän jälkeen ilmoituksen vireillä olosta ryhdytään tiedottamaan ja kuulemaan ilmoituksen tekijää mahdollisista muistutuksista, ilmoitusta ei todennäköisesti ehdittäisi ratkaista ennen toiminnan aloittamista. Tällä saattaa olla haitallisia vaikutuksia asianosaisten etujen turvaamisen kannalta. Esimerkiksi ulkoilmakonserttien osalta voisivat siis jäädä antamatta määräykset sallituista melutasoista ja päättymisajoista sekä tapahtuman aikaisista melumittauksista.

21.01.2013

Ryj/3

Ilmoitusmenettelyä koskevassa 101 §:ssä tulisi myös säätää, että 30 vrk:n ajanjakso alkaa siitä, kun ilmoitus on niin täydellinen, että se on valmis käsiteltäväksi.

Pykälästä ei käy selvästi ilmi, miten aloituksen salliminen käytännössä hoidettaisiin. Onko tarkoitus, että aloittaminen ennen sallittua aikaa ratkaistaisiin ilmoituksen johdosta tehtävässä päätöksessä?

13 luku, Suuret polttolaitokset

121 §, Menettely savukaasujen puhdistinlaitteen rikkoutumisen tai sen toiminnan häiriön aikana ja 122 §, Menettely polttoaineen saatavuudessa ilmenneen häiriön aikana

Kaupunki toteaa, että valtion valvontaviranomaisen tulee poikkeusolojen toimintaa koskevia määräyksiä ja lupia antaessaan ottaa huomioon myös paikalliset vaikutukset, jotka voivat olla merkitykseltään kokonaisuutena oleellisempia esimerkiksi tulevaisuudessa mahdollisesti yleistyvän korkean rakentamisen takia.

Luku 14, Pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistaminen

132 §, Maaperän ja pohjaveden puhdistamisvelvollisuus

Puhdistamisvastuun laajentaminen koskemaan myös pohjavettä on kannatettavaa. Maaperän ja pohjaveden puhdistamisvastuiden lisäksi olisi lakimuutoksen valmistelun yhteydessä olisi suurten teollisuuslaitosten osalta lisäksi tarpeen selvittää mahdollisuus sisällyttää puhdistusvastuuseen myös laitoksen toiminnasta aiheutuneen vesialueen pilaantuneen sedimentin puhdistaminen.

Tällä hetkellä sedimentin puhdistamisesta joutuu vastaamaan vesialueen haltija, jolla ei monessa tapauksessa ole mitään tekemistä aluetta pilanneen toiminnan kanssa. Silloin, kun syy-yhteys on osoitettavissa, olisi kohtuullista saada aiheuttaja vastaamaan puhdistamisesta.

134 §, Selvitysvelvollisuus ja puhdistustarpeen arviointi sekä 138 §, Selontekovelvollisuus maa-alueen luovutuksen yhteydessä

Ehdotuksen 134 §:n 1 momentissa esitetään, että tiedot puhdistamistarpeen arvioinnista tulee toimittaa valtion valvontaviranomaiselle, mikäli alueen maaperä tai pohjavesi on ilmeisesti pilaantunut.

Osa maaperän pilaantuneisuusselvityksistä tehdään liittyen erilaisiin hankkeisiin, joiden tietoja ei voida luovuttaa julkisuuteen

valmisteluvaiheessa. Tulokset tulisi tällöin voida toimittaa vasta siinä vaiheessa, kun hankkeen valmisteluvaihe on saatettu loppuun.

Kun toisaalta ehdotuksen 138 §:n (selontekovelvollisuus maa-alueen luovuttamisen yhteydessä) perusteluissa todetaan, ettei maa-alueen luovuttajan tai vuokraajan selontekovelvollisuus kuitenkaan edellyttäisi tietojen toimittamista viranomaiselle, on tämä ristiriidassa 134 §:n kanssa. Luovutettavien alueiden maaperän pilaantuneisuutta ja puhdistustarvetta koskevat tutkimukset ja arviointi tehdään usein juuri tapauksissa, joissa on ilmeistä, että maaperä voi olla pilaantunut.

Ehdotuksen 134 §:n 3 momenttiin on kirjattu, että pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistustarpeen arvioinnissa on otettava huomioon pilaantuneen alueen, sen ympäristön tai pohjaveden nykyinen tai tuleva käyttö. Lause tulee korjata siten, että on otettava huomioon alueen nykyinen ja tuleva käyttö.

Sekä valtioneuvoston asetuksessa 214/2007, joka käsittelee pilaantuneisuuden ja puhdistustarpeen arviointia, että muualla lakiluonnoksessa ja sen perusteluteksteissä todetaan, että arvioinneissa tulee ottaa huomioon nykyinen ja tuleva käyttö.

Tämä 134 §:ssä 3 momentissa esitetty vaihtoehtoinen tarkastelu nykyisen tai tulevan käytön osalta olisi omiaan aiheuttamaan epämääräisyyttä puhdistusvastuun määrittelyyn. Tilanne saattaa joissakin tapauksissa johtaa siihen, että puhdistuksesta vastaava ei puhdistustarvetta arvioitaessa ota huomioon tulevaa, mahdollisesti tiukempia kriteereitä edellyttävää käyttöä. Tällöin alueen jatkokäyttöä toteuttava taho, joka ei ole pilaantumisen vastuussa, saattaa joutua vastaamaan aiheuttajaperiaatteen vastaisesti maaperän kunnostuskustannuksista.

Asemakaava-alueilla tulevan maankäytön huomioon ottaminen edellyttäne voimassa olevaa oikeusvaikutteista kaavaa tai vireillä olevaa kaavamuutosta.

135 §, Päätös pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistamisesta

Puhdistamista ei ole laissa määritelty. Perusteluissa viitataan teollisuuspäästödirektiivin määritelmiin. On syytä harkita, pitäisikö puhdistaminen määritellä tarkemmin ympäristönsuojelulaissa.

Ehdotuksesta ei käy selvästi ilmi voitaisiinko päätöksessä edellyttää tarkkailua (esim. pohjaveden, salaojavesien, sisäilman) puhdistamisen jälkeen.

Ehdotuksesta ei käy selkeästi ilmi, voidaanko ja itse asiassa pitäisikö päätöksessä antaa myös melun- ja pölyntorjuntaa koskevia

määräyksiä. Tämä liittyy osaltaan ympäristönsuojelumääräysten soveltamisalaa koskeviin rajoituksiin. Jos 135 §:n mukaisessa päätöksessä ei voida antaa muuta kuin itse maaperän puhdistamista ja sen tavoitteita koskevia määräyksiä, ja jos ympäristönsuojelumääräysten meluhaittojen ehkäisyä (häiritsevää melua aiheuttava työ yöaikaan) tai pölyntorjuntaa koskevat määräykset eivät voisi koskea maaperän ja pohjaveden puhdistamista, keinoksi puuttua em. haittoihin jäisi silloin 177 §:n mukainen yksittäinen määräys. Kuitenkin puuttuminen ympäristönsuojelumääräysten nojalla olisi todennäköisesti tehokkaampaa.

Ilmoituksen johdosta annettavan päätöksen ja ympäristönsuojelumääräysten suhde tulee selkeyttää. Kun päätös annetaan pykälän mukaan julkipanon jälkeen, se tarkoittanee sitä, että puhdistamiseen saa ryhtyä vasta kun päätös on lainvoimainen, mikä olisi muutos aiempaan.

Kyseisessä pykälässä ei ole mainintaa siitä, milloin puhdistustyö voidaan aloittaa. Nykyisen YSA 25 §:n mukaan ilmoitus tulee tehdä vähintään 30 päivää ennen oleellisten työvaiheiden aloittamista. Mikäli tämä tulee olemaan jatkossakin voimassa, ts. ympäristönsuojeluasetukseen tulee nykyistä vastaava viittaus pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistamista koskevaan ilmoitukseen, tulisi lain- tai asetuksenkohtaa tarkentaa siten, että em. työvaiheisiin voidaan ryhtyä aikaisintaan 30 vrk:n kuluttua siitä, kun viranomaiselle on jätetty kaikki päätöksentekoon tarvittavat tiedot sisältävä ilmoitus. Nykyisin merkittävä osa ilmoituksen käsittelyä ovat sen täydentämistä koskevat pyynnöt ja täydennysten käsittely, joka voi viedä suuren osan 30 päivän määräajasta.

Ilmoitusmenettelyn käytön laajentaminen ja siihen tarvittaessa liittyvä tilaisuuden varaaminen muistutusten tekemiselle

Ympäristölupa puhdistamiselle tarvittaisiin jatkossa vain, mikäli se on lain 4 luvun (ympäristöluvan tarve ja lupaviranomaisen toimivalta) nojalla tarpeen. Ympäristölupa olisi täten tarpeen muun muassa vesistön pilaantumisen ollessa mahdollista tai mikäli naapurustolle voi aiheutua kohtuutonta räsytystä.

Maaperän ja pohjaveden puhdistamiseen pilaantuneella alueella tai puhdistamisen yhteydessä kaivetun maa-aineksen hyödyntämiseen kaivualueella taikka poistamiseen toimitettavaksi muualla käsiteltäväksi voitaisiin muutoin ryhtyä tekemällä siitä ilmoitus valtion valvontaviranomaiselle.

Muutoksena luonnoksessa esitetään, että ilmoituspäätöksestä olisi nykyisestä menettelytavasta poiketen tiedotettava kuten ympäristölupapäätöksestä. Perusteluissa todetaan, että asianosaisille

tulee ilmoitusmenettelyssä tarvittaessa varata tilaisuus tehdä muistutuksia, eikä yleisesti ilmoitusmenettelyssä käytössä olevaa 30 vuorokauden käsittelyajanjaksoa siksi ole pidettävä riittävänä, mikä tulee ottaa soveltamisasetusta valmistellessa huomioon.

Kaupunki pitää voimassa olevan lain mukaista jakoa ilmoitus- ja ympäristölupamenettelyyn toimivana ja tarkoituksenmukaisena. Ilmoituksella on voitu käsitellä 30 vuorokauden kuluessa sellaisten kohteiden puhdistaminen, joissa käytetään yleisesti käytössä olevaa ja hyväksyttävää puhdistusmenetelmää ja sen lisäksi maaperän pilaantumisen aste ja laajuus on riittävän tarkasti selvitetty eikä puhdistamisesta aiheudu ympäristön muuta pilaantumista.

Nämä kriteerit täyttävissä kunnostuskohteissa työnaikaiset ja lopputilanteen ympäristövaikutukset on katsottu niin vähäiseksi, että muiden asianosaisten kuuleminen ei ole tarpeen. Menettely on soveltunut suuriinkin kohteisiin, mikäli laissa esitetyt vaatimukset puhdistukselle ovat täyttyneet. Tällöin puhdistushankkeesta vastaava on voinut mm. luottaa siihen, että puhdistamistyöt on mahdollista käynnistää 30 vuorokauden jälkeen ilmoituksen tekemisestä.

Ympäristölupamenettelyllä taas on käsitelty monimutkaiset, moniongelmaiset, vaativia riskinarviointeja edellyttäneet kohteet, joissa on ollut tärkeää kuulla myös naapureita ja muita mahdollisia asianosaisia. Tällöin asian ratkaisussa on voitu ottaa kaikkien eri tahojen näkemykset, viereisten alueiden kehittämissuunnitelmat ja muut mahdolliset puhdistuksen toteuttamiseen ja lopputulokseen vaikuttavat tärkeät seikat riittävällä varmuudella huomioon.

Tällaisten kunnostuspäätösten tekemiseen ei koskaan riitä 30 vuorokautta vaan suunnitelmiin ja riskinarviointeihin perehtyminen voi monesti viedä useita kuukausia. Näissä hankkeissa päätöstä valmistelevan viranomaisen työmäärä olisi ilmoitusmenettelyä käytettäessä yhtä suuri kuin ympäristölupapäätöstä tehtäessä.

Nyt luotavaksi esitetyssä uudessa menettelyssä päätöksestä tiedotetaan kuten ympäristölupapäätöksestä, mutta jätetään viranomaisten harkittavaksi asianosaisten kuulemistarve ilmoitusta käsiteltäessä.

Pilaantuneen maan kunnostuksen lupatarpeet ovat hoidettavissa nykyisillä menettelyillä, jotka ovat yhteneviä muiden ympäristönsuojeluun liittyvien lupaprosessien kanssa. Käytännössä ehdotettu uusi ilmoitusmenettely on käsittelyprosessiltaan vastaava kuin ympäristölupaprosessi silloin, kun päätöstä valmisteleva viranomainen päättää kuulla muita asianosaisia. Ilmoitusmenettelyn laajentamisen ainoa ero aikaisempaan menettelyyn nähden on siinä,

että tarvittavien kuultavien tahojen määrittely on lainsäädännön sijaan jätetty viranomaiselle.

Ilmoitusmenettelyn käytön laajentamista on lain perustelutekstissä perusteltu sillä, että puhdistaminen ei ole lähtökohtaisesti pysyvää toimintaa ja yleensä on kyseessä kertaluonteinen puhdistus. Valtioneuvoston asetuksen (214/2007) mukaisella riskinarviointiin pohjautuvalla puhdistusmenettelyllä kunnostus toteutetaan kuitenkin useimmiten siten, että maaperään jätetään haitta-aineita varsin korkeitakin pitoisuuksia. Puhdistuksen jälkeinen tila, jossa luvallisesti jätetään maaperään kemiallisia haitta-aineita, on pysyvä eikä kertaluonteinen. Monesti kunnostetut alueet esimerkiksi vaativat kunnostuksen jälkeistä seurantaa lopputuloksen varmistamiseksi.

Ilmoitusmenettelyn laajentaminen koskemaan myös kaivettavien maa-ainesten hyötykäyttöä voi edistää maa-ainesjätteiden hyötykäyttöä etenkin pienemmissä kohteissa, mikä on kannatettavaa. Tärkeää olisikin, että pilaantumattoman, mutta kohonneita pitoisuuksia sisältävien maamassojen hyötykäyttö kohteessa tai kohteen ulkopuolella olisi mahdollista kevyellä hallinnollisella menettelyllä.

Käytännössä kiireellisissä ja vähäisissä pilaantuneen maaperän puhdistamistapauksissa (esim. rakentamisen yhteydessä maaperässä havaitaan vähäinen määrä öljyä, öljytynnyri rikkoutuu, asuinkiinteistön vanhan öljysäiliön noston yhteydessä maaperässä todetaan vähäinen määrä öljyä yms.) voimassa olevan ympäristönsuojelulain ja ehdotuksen mukainen ilmoitusmenettely on liian hidas ja raskas. Tarvittaisiin virallistettu menettely em. tapauksiin, jollainen voisi olla esimerkiksi mahdollisuus hoitaa puhdistaminen ilman viranomaispäätöstä ohjeilla ja tarkastuskertomuksella. Yksi vaihtoehto voisi olla nostaa ilmoitusvelvollisuuden alarajaa lisäämällä pykälään momentti, että puhdistaminen voisi tapahtua ilman ilmoitusta silloin, kun on kyse vähäisestä pilaantumisesta.

15 luku, Ympäristön tila

139 §, Pintavesien laatu ja laatuvaatimukset

Pintavesien suojelua tulisi parantaa ja täsmentää ympäristönsuojelulailla esim. asettamalla tyypillisimmille haitta-aineille ja ominaisuuksille esim. öljyille, kiintoaineelle ja pH:lle ohjeellisia päästöraja-arvoja (pitoisuus, maksimikuorma), ja lisäämällä esimerkiksi yleisiin velvollisuuksiin tai muualle sopivan kohtaan pykälä, jolla kielletään pintavesien pilaaminen, esim. pohjaveden pilaamiskiellon tapaan.

21.01.2013

Ryj/3

Ehdotuksen 139 §:ssä ja siinä mainituissa valtioneuvoston asetuksessa käsitellään pintavesien laatua ja sen ylläpitämistä ja toimia, joilla laatuavoitteisiin päästään. Kyseinen pykälä ja siinä mainitut asetukset eivät kuitenkaan anna apuja päästörajojen asettamiseen. Käytännön elämässä pitäisi nykyistä paremmin pystyä toiminnanharjoittajalle osoittamaan, millaista vettä saa vesistöihin johtaa ilman ympäristölupaa ja toisaalta millaisia päästöraja-arvoja luvissa voisi asettaa.

16 luku, Jätevesien käsittely ja johtaminen viemäriverkostojen ulkopuolisilla alueilla

156 §, Jäteveden johtaminen toisen alueella

Epäselvää on, koskeeko tämä pykälä puhdistettua jätevettä, eli puhdistusjärjestelmästä lähtevää vettä. Tämä liittyy myös kysymykseen siitä, onko puhdistettu talousjätevesi edelleen talousjätevettä.

18 luku, valvonta, ympäristötarkastukset ja hallintopakko

166 §, Säännöllinen valvonta

Pykälän 4. momentin 3. kappaleesta ”Siinä on ilmoitettava valvonnan perusteet ja kuvattava valvonnasta vastaavien viranomaisten keskinäinen työnjako.” ei selviä, tarkoitettaanko tässä ainoastaan ympäristönsuojeluviranomaisia.

168 §, Ilmoitus toiminnan muutoksista ja luvanhaltijan vaihtumisesta

Pykälän alkua ehdotetaan kuulumaan seuraavasti: Ympäristöluvan haltijan ja rekisteröintivelvollisen toiminnan harjoittajan on ilmoitettava valvontaviranomaiselle etukäteen toiminnan aloittamisesta.

Lisäys on tarpeen, koska ainakin asetuksesta (444/2010) on jäänyt pois määräys toiminnan muutoksista ilmoittamisesta.

169 §, Tarkkailu toisen alueella

Myös kunnan ympäristönsuojeluviranomaisella tulisi vastaavasti olla valtuudet myöntää toiminnan harjoittajalle oikeus tarkkailuun toisen alueella. Tarkkailuoikeuden myöntämisen tulisi olla mahdollista myös 10 ja 14 luvuissa tarkoitetuista ilmoituksista annettavien päätösten yhteydessä.

172 §, Tarkastusmenettely

Tarkastusoikeus kaipaava selventämistä. Miten on tarkastusoikeus tapauksessa, jossa toimintaa ei ole vielä luvitettu, mutta se olisi valtion luvituksen piiriin kuuluvaa. Olisiko tällöin kunnan

ympäristönsuojeluviranomaisella oikeus velvoittaa toiminnan harjoittajaa hakemaan lupaa, vai pitääkö asia siirtää sitä varten alueelliseen Ely -keskukseen?

181 §, Uhkasakko, teettämisuhka ja keskeyttämisuhka

Yksittäisen määräyksen (177 §) tehosteena tulisi voida suoraan käyttää pakkokeinoja. Menettelystä tulee muuten raskas. Määräystä annettaessa on jo yksilöity millä tavalla pilaantumisen vaaraa aiheutetaan. Ennen määräyksen antamista on hallintolain mukaan normaalisti kuultu toiminnan harjoittajaa, jolloin toiminnan harjoittaja on voinut valvoa omaa etuaan. Jo tätä ennen toiminnan harjoittajan kanssa on todennäköisesti muutenkin neuvoteltu asiasta. Tässä prosessissa on luotu ympäristönsuojelulain tavoitteita konkretisoiva velvoite toiminnan harjoittajalle.

Ehdotuksen mukaan toiminnan harjoittajaa kuullaan uudelleen hallintopakon käytöstä mahdollisesta uhan täytäntöönpanosta. Tämä on omiaan venyttämään asian käsittelyä kohtuuttomasti.

20 luku, Erinäiset säännökset

197 §, Kunnan ympäristönsuojelumääräykset

Ympäristönsuojelumääräyksiä pitää voida soveltaa 135 §:n 1 momentin tarkoittamaan toimintaan muilta osin kuin mitä itse maaperän ja pohjaveden puhdistamista koskeva päätös voi koskea (135 § 2 mom). Ympäristönsuojelumääräyksiä pitäisi siis voida soveltaa pölyn ja melun torjuntaan.

200 §, Käsittelymaksut

Pykälän toisessa momentissa sanotaan, että 2. momentissa mainitut viranomaiset voivat laskuttaa 17 luvussa tarkoitettun valtioneuvoston asetuksen noudattamiseksi suorittamastaan valvonnasta. Myös ympäristönsuojeluviranomainen voi tehdä vastaavaa valvontaa, mutta ilmeisesti siitä ei ole mahdollista periä maksua. Olisi outoa, jos toiminnan harjoittajat joutuisivat eriarvoiseen asemaan sen vuoksi, vaikkei suurista summista olisikaan kyse.

Tulisi harkita, voitaisiinko pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistamista koskevasta päätöksestä perittävään taksaan sisällyttää valvontatarkastuksista syntyviä kustannuksia. Yleensä työmaiden valvonta edellyttää huomattavan määrän tarkastuksia, joista ei voida tällä hetkellä voi periä lainkaan maksua.

203 §, Mittausten ja tutkimusten laadunvarmistus

Myös lupahakemuksissa esitetyiltä mittauksilta, tutkimuksilta ja selvityksiltä tulisi vaatia kyseisen pykälän edellyttämää pätevyyttä, luotettavuutta ja tarkoituksenmukaisuutta. Myös 101 §:n mukaisen ilmoituksen ja maaperän ja pohjaveden puhdistamista koskevan ilmoituksen laatijoilta tulisi ympäristölupahakemuksen laatijan ohella vaatia riittävää asiantuntemusta ja pätevyyttä.

Muita näkökohtia ja huomioita

Helsingin kaupunki ehdottaa, että tutkittaisiin myös mahdollisuutta laiminlyöntimaksun käyttöön jätelain tapaan. Esimerkkinä laiminlyöntimaksun käyttömahdollisuudesta voisi olla lain 101 §:n mukaisen ilmoituksen tekemättä jättäminen tai sen nojalla annetun määräyksen rikkominen. Laiminlyöntimaksu tai sen uhka olisi tehokas keino tilapäisen toiminnan määräystenmukaisuuden parantamiseksi.

Ehdotuksen 89 §:ssä viitataan virheellisesti 53 §:ään 56 §:n sijasta. Ehdotuksen 91 §:ssä viitataan 82 §:n 2 momenttiin, jota ei ole olemassa. 97 §:ssä on viittaus maaperän ja pohjaveden pilaantumista koskevaan 13 lukuun. Oikea luku on kuitenkin 14.

Kaupunginhallitus päätti antaa seuraavan lausunnon ympäristönsuojelulaista ja eräistä tähän liittyvistä laeista:

1 luku, Yleiset säännökset

5 §, Määritelmät

Jätevedeksi määritellään esim. pilaantuneelta maa-alueelta pois johdettava vesi. Epäselväksi jää, mitä määritelmä edellyttää pilaantuneilta maa-alueilta peräisin olevien vesien käsittelyltä. Voitaisiinko niitä johtaa sadevesiviemäriin, jos niiden laatu todettaisiin esim. purkuvesistön laatua vastaavaksi, vai luettaisiinko ne puhtaudestaan huolimatta aina jätevedeksi, ja tulisi siten johtaa sadevesiviemäriin sijaan jätevesiviemäriin. Epäselvää on, vaatiiko niiden johtaminen vesistöön niiden laadusta riippumatta aina ympäristöluvan.

Epäselväksi jää myös, luetaanko puhdistettu talousjätevesi, eli jätevesijärjestelmästä lähtevä vesi jätevedeksi, talousjätevedeksi, vai johonkin muuhun kategoriaan. Asia olisi syytä määritellä esitettyä tarkemmin jätevesien ja talousjätevesien johtamisesta ja käsittelystä annettujen säännösten valitsemiseksi näihin liittyvissä hallinnollisissa menettelyissä.

Maaperän määritelmässä (kohta 10) ”elävistä organismeista” ehdotetaan korvattavaksi sanalla ”eliöistä”, joka on suomenkielinen termi. Kohta kuului tällöin ”maaperällä maankuoren ylintä kerrosta, joka sijaitsee kallioperän ja maanpinnan välissä ja muodostuu irtomaalajeista, orgaanisesta aineksesta, huokosvedestä, huokosilmasta ja eliöistä”.

2 luku, Yleiset velvollisuudet ja periaatteet

8 § ja 50 §, Toiminnasta aiheutuvan ympäristön pilaantumisen ja sen vaaran ehkäiseminen ja 50 §, Luvan myöntämisen edellytykset

Pykälissä todetaan, että toimintaa ei saa sijoittaa asemakaavan vastaisesti. Ainakin Helsingissä on usein tilanne, että esim. jakeluaseman sijaintipaikka on kaavoitettu muuhun käyttöön, mutta kaava ei ole toteutumassa lähiaikoina, ja kaavoittajalla tai rakennusvalvonnalla ei ole mitään sitä vastaan, että toiminta sijoittuu toistaiseksi ko. paikalle. Lauseen voisi muotoilla esimerkiksi seuraavasti: ”toimintaa ei saa sijoittaa asemakaavan vastaisesti ilman kaavoituksesta vastaavan tahon suostumusta tai asiaa koskevaa poikkeamispäätöstä”. Olennaista kai on, ettei toiminnan sijoittamisella vaikeuteta kaavan toteutumista. Sen pystyvät kaavoittaja ja rakennusvalvontaviranomainen arvioimaan.

11 §, Toiminnan sijoituspaikan luonnonarvot

On tarpeetonta rajata luontoarvojen huomioonottaminen vain valtion lupaviranomaisen toimivaltaan kuuluviin toimintoihin, vaikka todennäköisyys sille, että luontoarvoja todella jouduttaisiin arvioimaan myös kunnan lupaviranomaisen toimivaltaan kuuluvissa asioissa, on vähäinen. Esimerkkinä voisi olla kaavoittamattomalle alueelle perustettava moottoriturheilurata, jolla saattaisi olla merkitystä alueen luontoarvojen kannalta.

13 §, Ennaltavarausvelvollisuus

Ennalta varautumista voidaan pitää yleisenä velvoitteena perusteltuna. Erillisen suunnitelman esittäminen olisi perusteltua lupamääräysten tarkistamisen yhteydessä tai jos lupaa on muuten syytä tarkistaa. Toiminnan muutos voi tuoda laitoksen muun varautumissuunnittelun piiriin ja siinä yhteydessä kytkennät muuhun varautumissuunnitteluun olisivat helpommin hahmotettavissa.

15 §, Maaperän pilaamiskielto

Kuten edellä 5 §:ssä ”organismeja taikka mikro-organismeja” voitaisiin korvata suomenkielisellä sanalla eliöitä. Pykälä kuuluisi tällöin: Maahan ei saa jättää, päästää tai sijoittaa jätettä tai muuta ainetta taikka eliöitä

siten, että seurauksena on sellainen maaperän laadun huononeminen, josta voi aiheutua vaaraa tai haittaa terveydelle tai ympäristölle, viihtyisyyden melkoista vähentymistä tai muu niihin verrattava yleisen tai yksityisen edun loukkaus (maaperän pilaamiskielto).

16 §, Pohjaveden pilaamiskielto

Ehdotuksen 16 §:n 2 momentissa jää epäselväksi, miksi pohjaveden pilaamiskielto koskee vain toisen alueella olevaa pohjavettä. Vastaava säännös on tosin voimassaolevassakin laissa. Omallakaan kiinteistöllä olevaa pohjavettä ei pitäisi voida pilata, koska pohjavesialueet ovat useimmiten isoja ja pohjavesi liikkuu alueelta toiselle.

17 §, Merta koskevat erityiset kiellot

Pykälän 3 momentissa olevaa lumen kaatamista koskevaa kohtaa tulee täydentää vaatimuksella, että mereen kaadettava lumi ei saa sisältää merkittävässä määrin roskaa, jätettä tai muuta vesiympäristölle haitallista ainetta.

4 luku, Ympäristöluvan tarve ja lupaviranomaisten toiminta

29 §, Yleinen luvanvaraisuus sekä liitteet 2 ja 3

Luonnoksessa esitetään kahvipaahtimoiden poistamista lupaa edellyttävien laitosten luettelosta. Syynä on se, että paahtimoita on vähän. Pelkästään se, että jonkin toimialan yrityksiä on vähän, ei voi olla peruste lupavelvollisuuden poistamiselle. Suuren kahvinpaahtimon ympäristövaikutukset voivat ulottua varsin laajalle ja koskea suurta joukkoa ihmisiä. Tällaisen laitoksen sijoittumisedellytyksiä tai toiminnan olennaiseen muuttamiseen liittyviä edellytyksiä pitää voida arvioida etukäteen. Esimerkkinä voisi olla laitoksen toiminnan muuttaminen ympärivuorokautiseksi.

Ympäristölupamenettely tuo suojaa lähiympäristölle ja antaa myös toiminnan harjoittajalle tiedon siitä, onko muutos teknisesti ja taloudellisesti mahdollinen ottaen huomioon haittojen lisääntyminen ja toimet pilaantumisen ehkäisemiseksi. Jälkikäteen mahdollisten ongelmien korjaaminen yksittäisillä määräyksillä on hidasta.

Luvitettavien kohteiden luettelosta voisi yli 100 m³:n polttonesteiden tai vaarallisen kemikaalin varastot (kohta 5e) siirtää rekisteröintimenettelyyn piiriin. Koska tällaiset kohteet ovat hyvin standardoituja, lupamenettely on niiden suhteen aivan liian raskas, eikä ainakaan Helsingissä ole todettu niiden tarkastuksissa merkittäviä puutteita tai ympäristön pilaantumisen riskiä. Pohjavesialueelle sijoittuvat kohteet voisivat edelleen säilyä luvituksen piirissä.

21.01.2013

Ryj/3

Luvittavien kohteiden luettelosta (liite 2) voisi selkeyden vuoksi poistaa myös rekisteröintimenettelyn piirissä pääsääntöisesti olevat kohteet eli jakeluasemat, pienet polttolaitokset ja asfalttiasemat. Vesistön pilaantuminen tulisi luvan tarpeen arvioimiseksi määritellä tarkemmin.

40 §, Lupatoimivallan siirto valtion ympäristölupaviranomaiselta kunnan ympäristönsuojeluviranomaiselle

Pykälässä pitäisi myös säätää siitä, millä edellytyksillä siirto olisi mahdollista perua kesken kauden. Perumissyynä voisi olla esimerkiksi kunnan valvontaresursseissa tapahtuneet pysyvät heikennykset.

5 luku, Lupamenettely

41 §, Lupahakemus

Määräyksestä toimittaa hakemus aina kolmena kappaleena voitaisiin luopua luonnonvarojen säästämiseksi, koska samassa momentissa annetaan kuitenkin lupaviranomaiselle mahdollisuus pyytää lisäkappaleita asian kuuluttamisen ja lausuntojen vuoksi. Pienien lupakohteiden osalta yksi tai kaksi paperikappaletta yleensä riittää, varsinkin jos hakemus toimitetaan myös sähköisessä muodossa.

46 §, Lupien hakeminen samanaikaisesti samalla toiminta-alueella ja
47 § Eri toimintojen lupien samanaikainen käsittely

Ympäristösuojelulaissa tulisi ottaa luvantarvetta määritettäessä huomioon myös tilanne, jossa samalla pienellä vaikutusalueella on samanlaisia toimintoja, jotka yksinään eivät ole ympäristöluvanvaraisia, mutta yhdessä yhtenä yksikkönä olisivat. Esimerkkinä tästä on hevostallirypäs. Helsingissä on tapaus, jossa samalla alueella on käytännössä samassa tallirakennuksessa eri yritysten talleja, joista yksikään ei ole yksinään eläinmäärän perusteella lupavelvollinen, mutta joiden ympäristövaikutukset kohdistuvat samalle alueelle. Toiminnan harjoittajia tulisi voida tällaisessa tapauksessa vaatia hakemaan yhteistä ympäristölupaa. Näin voitaisiin yleisemminkin estää tarkoituksellinen luparajoilla "kikkailu".

8 luku, Lupapäätös, sen voimassaolo ja muuttaminen sekä toiminnan lopettaminen

92 §, Luvan muuttaminen

Kunnissa ympäristönsuojeluviranomainen on sekä lupa- että valvontaviranomainen. Tämä sopii huonosti yhteen 92 §:n sanamuodon kanssa, että lupaviranomainen voisi muuttaa lupaa valvontaviranomaisen hakemuksesta. Vaikka käytännössä asiaan ei ongelmia liittyneekään, selvempää olisi lisätä pykälään myös sellainen

vaihtoehto, että vastaavasti kuin 94 §:ssä lupaviranomainen voisi myös omasta aloitteestaan muuttaa lupaa.

97§, Maaperän ja pohjaveden perustilan palauttaminen suuren laitoksen toiminnan päättyessä

Pykälässä säädettäisiin toiminnanharjoittajan velvollisuudesta puhdistaa pilaantunut alue ympäristöluvanvaraisen toiminnan lopettamisen yhteydessä. Puhdistamistaso kytkeytyy osin ehdotettuun laitoksilta vaadittavaan maaperän ja pohjaveden perustilaselvitykseen, joka uusien laitosten kohdalla tehtäisiin ennen toiminnan aloittamista ja toimivien laitosten kohdalla luvan uudistamisen yhteydessä. Lähtökohtana olisi alueen perustilan palauttaminen toiminnan lopettamisen jälkeen.

Ehdotuksen mukaista maaperän ja pohjaveden tilan kohtuullista selvittämistä osin jo ennen toimintaa tai sen aikana on pidettävä kannatettavana.

Luonnoksen mukaan suurten laitosten tulee palauttaa toiminta-alueensa perustila toiminnan päätyttyä, mikäli maaperään tai pohjaveteen on aiheutunut huomattavaa pilaantumista. Mikäli alueesta voi aiheutua perustilassa terveyshaittaa taikka haittaa tai vaaraa ympäristölle, tulee alue puhdistaa kuten uuden ympäristönsuojelulain luvussa 14 säädetään. Luvun 14 mukaan alueen puhdistustarvetta määritettäessä otetaan huomioon alueen nykyinen tai tuleva käyttö (134 §). Pykälän 97 perustelutekstissä esitetään esimerkinomaisesti, että myös maankäytön muutoksesta hyötyvän tulisi vastata osaltaan asuinkäytön aiheuttamasta lisäkunnostustarpeesta.

Tämä esille nostettu esimerkki, johon ei lainsäädännössä ole toki perusteita määritelty, rikkoo aiheuttajavastuun mukaista periaatetta siitä, että pilaaja on vastuussa toimintansa aiheuttamasta pilaantumisesta. Täten maanomistajat, jotka luovuttavat alueensa teollisuuskäyttöön joutuvat osavastuuseen puhdistuskustannuksista, vaikka eivät ole pilaantumista aiheuttaneet. Tällaista puhdistamisvastuun siirtämistä toiminnanharjoittajalta maanomistajalle kaupunki ei voi hyväksyä.

Tämä poikkeaisi lainsäädännössä nyt kantavana periaatteena pidetystä aiheuttajavastuusta. Näin maanomistajat, jotka luovuttavat alueensa teollisuuskäyttöön, voisivat joutua osavastuuseen puhdistuskustannuksista, vaikka eivät ole pilaantumista aiheuttaneet, ja vastaavasti pilaajan vastuu toiminnastaan aiheutuneesta pilaantuneisuudesta lievenisi perusteettomasti. Toiminnanharjoittajan tulee aina ensisijaisesti vastata aiheuttamastaan pilaantumisesta.

21.01.2013

Ryj/3

Perustelutekstistä tulee poistaa osuus, joka koskee maankäytön muutoksen yhteydessä tapahtuvaa pilaantuneen maaperän puhdistamisvastuun siirtämistä tai jakamista.

Perusteluissa on vielä esitetty ajatus, jonka mukaan pohjaveden pilaantuneisuuden arvioinnissa alueen käyttötarkoituksella ole vastaavaa merkitystä. Kaupungin näkemyksen mukaan pohjaveden laatu voi olla hyvin merkityksellinen alueilla, joilla pohjavettä käytetään talous- tai raakavetenä tai joilla altistuminen sen haitta-aineille on muuten mahdollista. Tämä pohjavettä ja alueen käyttöä koskeva toteamus tulee siksi myös poistaa perustelutekstistä.

10 luku, Ilmoitusmenettelyt

101 §, Melua ja tärinää aiheuttava tilapäinen toiminta ja 104 §, Kuuleminen

Ilmoitusmenettelyä koskevassa 104 §:ssä ehdotetaan, että viranomaisen on tiedotettava vireillä olevista ilmoituksista verkkosivuillaan.

Vireillä olosta tiedottaminen on ollut mahdollista tähänkin asti, mutta Helsingissä, jossa käsitellään vuosittain noin 200 ilmoitusta koskien erityisen häiritsevää melua tai tärinää, ilmoitusten vireillä olosta ei pääsääntöisesti tiedoteta.

Vireillä olosta tiedottamista ei ole pidetty tarkoituksenmukaisena, koska Helsingin kaupungin ympäristönsuojelumääräykset velvoittavat melu- tai tärinähaitan aiheuttajaa aina tiedottamaan etukäteen toiminnastaan naapureille. Lisäksi ympäristönsuojelumääräykset velvoittavat toiminnanharjoittajaa myös neuvottelemaan etukäteen riittävästä melun- ja tärinätorjunnasta erityisen herkkien naapureiden kuten esimerkiksi päiväkotien, koulujen ja kirkollisten laitosten kanssa.

Näiden veloitteiden sekä ilmoituspäätökseen mahdollisesti sisältyvien määräysten on Helsingissä katsottu suojaavan asianosaisten etua riittävästi, eikä tilapäisen melu- tai tärinähaitan siten ole voitu katsoa olennaisesti vaikuttavan yleisiin ja yksityisiin etuihin.

Nykyinen, vireillä olosta tiedottamisen osalta riittävän joustava käytäntö mahdollistaa ilmoitusten ratkaisemisen kiireisimpäänkin aikaan pääsääntöisesti alle 30 vuokaudessa. Helsingissä on vuonna 2012 ratkaistu 80 % ilmoituksista 24 vuorokaudessa.

Ehdotus tekisi ilmoitusmenettelystä nykyistä selvästi raskaamman ennakoivalvontamenettelyyn, mikä ei olisi tarkoituksenmukaista. Ilmoitukset tulevat viranomaiselle tavallisesti puutteellisina ja joissain tapauksissa myös myöhässä. Tyypillisesti suurin osa käsitelyajasta

kuluu ilmoituksen täydentämiseen. Jos tämän jälkeen ilmoituksen vireillä olosta ryhdytään tiedottamaan ja kuulemaan ilmoituksen tekijää mahdollisista muistutuksista, ilmoitusta ei todennäköisesti ehdittäisi ratkaista ennen toiminnan aloittamista. Tällä saattaa olla haitallisia vaikutuksia asianosaisten etujen turvaamisen kannalta. Esimerkiksi ulkoilmakonserttien osalta voisivat siis jäädä antamatta määräykset sallituista melutasoista ja päättymisajoista sekä tapahtuman aikaisista melumittauksista.

Ilmoitusmenettelyä koskevassa 101 §:ssä tulisi myös säätää, että 30 vrk:n ajanjakso alkaa siitä, kun ilmoitus on niin täydellinen, että se on valmis käsiteltäväksi.

Pykälästä ei käy selvästi ilmi, miten aloituksen salliminen käytännössä hoidettaisiin. Onko tarkoitus, että aloittaminen ennen sallittua aikaa ratkaistaisiin ilmoituksen johdosta tehtävässä päätöksessä?

13 luku, Suuret polttolaitokset

121 §, Menettely savukaasujen puhdistinlaitteen rikkoutumisen tai sen toiminnan häiriön aikana ja 122 §, Menettely polttoaineen saatavuudessa ilmenneen häiriön aikana

Kaupunki toteaa, että valtion valvontaviranomaisen tulee poikkeusolojen toimintaa koskevia määräyksiä ja lupia antaessaan ottaa huomioon myös paikalliset vaikutukset, jotka voivat olla merkitykseltään kokonaispäästöjä oleellisempia esimerkiksi tulevaisuudessa mahdollisesti yleistyvän korkean rakentamisen takia.

Luku 14, Pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistaminen

132 §, Maaperän ja pohjaveden puhdistamisvelvollisuus

Puhdistamisvastuun laajentaminen koskemaan myös pohjavettä on kannatettavaa. Maaperän ja pohjaveden puhdistamisvastuiden lisäksi olisi lakimuutoksen valmistelun yhteydessä olisi suurten teollisuuslaitosten osalta lisäksi tarpeen selvittää mahdollisuus sisällyttää puhdistusvastuuseen myös laitoksen toiminnasta aiheutuneen vesialueen pilaantuneen sedimentin puhdistaminen.

Tällä hetkellä sedimentin puhdistamisesta joutuu vastaamaan vesialueen haltija, jolla ei monessa tapauksessa ole mitään tekemistä aluetta pilanneen toiminnan kanssa. Silloin, kun syy-yhteys on osoitettavissa, olisi kohtuullista saada aiheuttaja vastaamaan puhdistamisesta.

134 §, Selvitysvelvollisuus ja puhdistustarpeen arviointi sekä 138 §, Selontekovelvollisuus maa-alueen luovutuksen yhteydessä

Ehdotuksen 134 §:n 1 momentissa esitetään, että tiedot puhdistamistarpeen arvioinnista tulee toimittaa valtion valvontaviranomaiselle, mikäli alueen maaperä tai pohjavesi on ilmeisesti pilaantunut.

Osa maaperän pilaantuneisuusselvityksistä tehdään liittyen erilaisiin hankkeisiin, joiden tietoja ei voida luovuttaa julkisuuteen valmisteluvaiheessa. Tulokset tulisi tällöin voida toimittaa vasta siinä vaiheessa, kun hankkeen valmisteluvaihe on saatettu loppuun.

Kun toisaalta ehdotuksen 138 §:n (selontekovelvollisuus maa-alueen luovuttamisen yhteydessä) perusteluissa todetaan, ettei maa-alueen luovuttajan tai vuokraajan selontekovelvollisuus kuitenkaan edellyttäisi tietojen toimittamista viranomaiselle, on tämä ristiriidassa 134 §:n kanssa. Luovutettavien alueiden maaperän pilaantuneisuutta ja puhdistustarvetta koskevat tutkimukset ja arviointi tehdään usein juuri tapauksissa, joissa on ilmeistä, että maaperä voi olla pilaantunut.

Ehdotuksen 134 §:n 3 momenttiin on kirjattu, että pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistustarpeen arvioinnissa on otettava huomioon pilaantuneen alueen, sen ympäristön tai pohjaveden nykyinen tai tuleva käyttö. Lause tulee korjata siten, että on otettava huomioon alueen nykyinen ja tuleva käyttö.

Sekä valtioneuvoston asetuksessa 214/2007, joka käsittelee pilaantuneisuuden ja puhdistustarpeen arviointia, että muualla lakiluonnoksessa ja sen perusteluteksteissä todetaan, että arvioinneissa tulee ottaa huomioon nykyinen ja tuleva käyttö.

Tämä 134 §:ssä 3 momentissa esitetty vaihtoehtoinen tarkastelu nykyisen tai tulevan käytön osalta olisi omiaan aiheuttamaan epämääräisyyttä puhdistusvastuun määrittelyyn. Tilanne saattaa joissakin tapauksissa johtaa siihen, että puhdistuksesta vastaava ei puhdistustarvetta arvioitaessa ota huomioon tulevaa, mahdollisesti tiukempia kriteereitä edellyttävää käyttöä. Tällöin alueen jatkokäyttöä toteuttava taho, joka ei ole pilaantumisesta vastuussa, saattaa joutua vastaamaan aiheuttajaperiaatteen vastaisesti maaperän kunnostuskustannuksista.

Asemakaava-alueilla tulevan maankäytön huomioon ottaminen edellyttäne voimassa olevaa oikeusvaikutteista kaavaa tai vireillä olevaa kaavamuutosta.

135 §, Päätös pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistamisesta

Puhdistamista ei ole laissa määritelty. Perusteluissa viitataan teollisuuspäästödirektiivin määritelmiin. On syytä harkita, pitäisikö puhdistaminen määritellä tarkemmin ympäristönsuojelulaissa.

Ehdotuksesta ei käy selvästi ilmi voitaisiinko päätöksessä edellyttää tarkkailua (esim. pohjaveden, salaojavesien, sisäilman) puhdistamisen jälkeen.

Ehdotuksesta ei käy selkeästi ilmi, voidaanko ja itse asiassa pitäisikö päätöksessä antaa myös melun- ja pölyntorjuntaa koskevia määräyksiä. Tämä liittyy osaltaan ympäristönsuojelumääräysten soveltamisalaa koskeviin rajoituksiin. Jos 135 §:n mukaisessa päätöksessä ei voida antaa muuta kuin itse maaperän puhdistamista ja sen tavoitteita koskevia määräyksiä, ja jos ympäristönsuojelumääräysten meluhaittojen ehkäisyä (häiritsevää melua aiheuttava työ yöaikaan) tai pölyntorjuntaa koskevat määräykset eivät voisi koskea maaperän ja pohjaveden puhdistamista, keinoksi puuttua em. haittoihin jäisi silloin 177 §:n mukainen yksittäinen määräys. Kuitenkin puuttuminen ympäristönsuojelumääräysten nojalla olisi todennäköisesti tehokkaampaa.

Ilmoituksen johdosta annettavan päätöksen ja ympäristönsuojelumääräysten suhde tulee selkeyttää. Kun päätös annetaan pykälän mukaan julkipanon jälkeen, se tarkoittanee sitä, että puhdistamiseen saa ryhtyä vasta kun päätös on lainvoimainen, mikä olisi muutos aiempaan.

Kyseisessä pykälässä ei ole mainintaa siitä, milloin puhdistustyö voidaan aloittaa. Nykyisen YSA 25 §:n mukaan ilmoitus tulee tehdä vähintään 30 päivää ennen oleellisten työvaiheiden aloittamista. Mikäli tämä tulee olemaan jatkossakin voimassa, ts. ympäristönsuojeluasetukseen tulee nykyistä vastaava viittaus pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistamista koskevaan ilmoitukseen, tulisi lain- tai asetuksenkohtaa tarkentaa siten, että em. työvaiheisiin voidaan ryhtyä aikaisintaan 30 vrk:n kuluttua sitä, kun viranomaiselle on jätetty kaikki päätöksentekoon tarvittavat tiedot sisältävä ilmoitus. Nykyisin merkittävä osa ilmoituksen käsittelyä ovat sen täydentämistä koskevat pyynnöt ja täydennysten käsittely, joka voi viedä suuren osan 30 päivän määräajasta.

Ilmoitusmenettelyn käytön laajentaminen ja siihen tarvittaessa liittyvä tilaisuuden varaaminen muistutusten tekemiselle

Ympäristölupa puhdistamiselle tarvittaisiin jatkossa vain, mikäli se on lain 4 luvun (ympäristöluvan tarve ja lupaviranomaisen toimivalta) nojalla tarpeen. Ympäristölupa olisi täten tarpeen muun muassa vesistön pilaantumisen ollessa mahdollista tai mikäli naapurustolle voi aiheutua kohtuutonta rasisitusta.

Maaperän ja pohjaveden puhdistamiseen pilaantuneella alueella tai puhdistamisen yhteydessä kaivetun maa-aineksen hyödyntämiseen kaivualueella taikka poistamiseen toimitettavaksi muualla käsiteltäväksi

voitaisiin muutoin ryhtyä tekemällä siitä ilmoitus valtion valvontaviranomaiselle.

Muutoksena luonnoksessa esitetään, että ilmoituspäätöksestä olisi nykyisestä menettelytavasta poiketen tiedotettava kuten ympäristölupapäätöksestä. Perusteluissa todetaan, että asianosaisille tulee ilmoitusmenettelyssä tarvittaessa varata tilaisuus tehdä muistutuksia, eikä yleisesti ilmoitusmenettelyssä käytössä olevaa 30 vuorokauden käsittelyajanjaksoa siksi ole pidettävä riittävänä, mikä tulee ottaa soveltamisasetusta valmistellessa huomioon.

Kaupunki pitää voimassa olevan lain mukaista jakoa ilmoitus- ja ympäristölupamenettelyyn toimivana ja tarkoituksenmukaisena. Ilmoituksella on voitu käsitellä 30 vuorokauden kuluessa sellaisten kohteiden puhdistaminen, joissa käytetään yleisesti käytössä olevaa ja hyväksyttävää puhdistusmenetelmää ja sen lisäksi maaperän pilaantumisen aste ja laajuus on riittävän tarkasti selvitetty eikä puhdistamisesta aiheudu ympäristön muuta pilaantumista.

Nämä kriteerit täyttävissä kunnostuskohteissa työnaikaiset ja lopputilanteen ympäristövaikutukset on katsottu niin vähäiseksi, että muiden asianosaisten kuuleminen ei ole tarpeen. Menettely on soveltunut suuriinkin kohteisiin, mikäli laissa esitetyt vaatimukset puhdistukselle ovat täyttyneet. Tällöin puhdistushankkeesta vastaava on voinut mm. luottaa siihen, että puhdistamistyöt on mahdollista käynnistää 30 vuorokauden jälkeen ilmoituksen tekemisestä.

Ympäristölupamenettelyllä taas on käsitelty monimutkaiset, moniongelmaiset, vaativia riskinarviointeja edellyttäneet kohteet, joissa on ollut tärkeää kuulla myös naapureita ja muita mahdollisia asianosaisia. Tällöin asian ratkaisussa on voitu ottaa kaikkien eri tahojen näkemykset, viereisten alueiden kehittämissuunnitelmat ja muut mahdolliset puhdistuksen toteuttamiseen ja lopputulokseen vaikuttavat tärkeät seikat riittävällä varmuudella huomioon.

Tällaisten kunnostuspäätösten tekemiseen ei koskaan riitä 30 vuorokautta vaan suunnitelmiin ja riskinarviointeihin perehtyminen voi monesti viedä useita kuukausia. Näissä hankkeissa päätöstä valmistelevalle viranomaiselle työmäärä olisi ilmoitusmenettelyä käytettäessä yhtä suuri kuin ympäristölupapäätöstä tehtäessä.

Nyt luotavaksi esitetyssä uudessa menettelyssä päätöksestä tiedotetaan kuten ympäristölupapäätöksestä, mutta jätetään viranomaisten harkittavaksi asianosaisten kuulemistarve ilmoitusta käsiteltäessä.

Pilaantuneen maan kunnostuksen lupatarpeet ovat hoidettavissa nykyisillä menettelyillä, jotka ovat yhteneviä muiden

ympäristönsuojeluun liittyvien lupaprosessien kanssa. Käytännössä ehdotettu uusi ilmoitusmenettely on käsittelyprosessiltaan vastaava kuin ympäristölupaprosessi silloin, kun päätöstä valmisteleva viranomaisen päättää kuulla muita asianosaisia. Ilmoitusmenettelyn laajentamisen ainoa ero aikaisempaan menettelyyn nähden on siinä, että tarvittavien kuultavien tahojen määrittely on lainsäädännön sijaan jätetty viranomaiselle.

Ilmoitusmenettelyn käytön laajentamista on lain perustelutekstissä perusteltu sillä, että puhdistaminen ei ole lähtökohtaisesti pysyvää toimintaa ja yleensä on kyseessä kertaluonteinen puhdistus. Valtioneuvoston asetuksen (214/2007) mukaisella riskinarviointiin pohjautuvalla puhdistusmenettelyllä kunnostus toteutetaan kuitenkin useimmiten siten, että maaperään jätetään haitta-aineita varsin korkeitakin pitoisuuksia. Puhdistuksen jälkeinen tila, jossa luvallisesti jätetään maaperään kemiallisia haitta-aineita, on pysyvä eikä kertaluonteinen. Monesti kunnostetut alueet esimerkiksi vaativat kunnostuksen jälkeistä seurantaa lopputuloksen varmistamiseksi.

Ilmoitusmenettelyn laajentaminen koskemaan myös kaivettavien maainesten hyötykäyttöä voi edistää maa-ainejätteiden hyötykäyttöä etenkin pienemmissä kohteissa, mikä on kannatettavaa. Tärkeää olisikin, että pilaantumattoman, mutta kohonneita pitoisuuksia sisältävien maamassojen hyötykäyttö kohteessa tai kohteen ulkopuolella olisi mahdollista kevyellä hallinnollisella menettelyllä.

Käytännössä kiireellisissä ja vähäisissä pilaantuneen maaperän puhdistamistapauksissa (esim. rakentamisen yhteydessä maaperässä havaitaan vähäinen määrä öljyä, öljytynnyri rikkoutuu, asuinkiinteistön vanhan öljysäiliön noston yhteydessä maaperässä todetaan vähäinen määrä öljyä yms.) voimassa olevan ympäristönsuojelulain ja ehdotuksen mukainen ilmoitusmenettely on liian hidas ja raskas. Tarvittaisiin virallistettu menettely em. tapauksiin, jollainen voisi olla esimerkiksi mahdollisuus hoitaa puhdistaminen ilman viranomaispäätöstä ohjeilla ja tarkastuskertomuksella. Yksi vaihtoehto voisi olla nostaa ilmoitusvelvollisuuden alarajaa lisäämällä pykälään momentti, että puhdistaminen voisi tapahtua ilman ilmoitusta silloin, kun on kyse vähäisestä pilaantumisesta.

15 luku, Ympäristön tila

139 §, Pintavesien laatu ja laatuvaatimukset

Pintavesien suojelua tulisi parantaa ja täsmentää ympäristönsuojelulailla esim. asettamalla tyypillisimmille haitta-aineille ja ominaisuuksille esim. öljyille, kiintoaineelle ja pH:lle ohjeellisia päästöraja-arvoja (pitoisuus, maksimikuorma), ja lisäämällä esimerkiksi yleisiin velvollisuuksiin tai muualle sopivan kohtaan pykälä, jolla

21.01.2013

Ryj/3

kielletään pintavesien pilaaminen, esim. pohjaveden pilaamiskiellon tapaan.

Ehdotuksen 139 §:ssä ja siinä mainituissa valtioneuvoston asetuksessa käsitellään pintavesien laatua ja sen ylläpitämistä ja toimia, joilla laatu tavoitteisiin päästään. Kyseinen pykälä ja siinä mainitut asetukset eivät kuitenkaan anna apuja päästörajojen asettamiseen. Käytännön elämässä pitäisi nykyistä paremmin pystyä toiminnanharjoittajalle osoittamaan, millaista vettä saa vesistöihin johtaa ilman ympäristölupaa ja toisaalta millaisia päästöraja-arvoja luvissa voisi asettaa.

16 luku, Jätevesien käsittely ja johtaminen viemäriverkostojen ulkopuolisilla alueilla

156 §, Jäteveden johtaminen toisen alueella

Epäselvää on, koskeeko tämä pykälä puhdistettua jätevettä, eli puhdistusjärjestelmästä lähtevää vettä. Tämä liittyy myös kysymykseen siitä, onko puhdistettu talousjätevesi edelleen talousjätevettä.

18 luku, valvonta, ympäristötarkastukset ja hallintopakko

166 §, Säännöllinen valvonta

Pykälän 4. momentin 3. kappaleesta ”Siinä on ilmoitettava valvonnan perusteet ja kuvattava valvonnasta vastaavien viranomaisten keskinäinen työnjako.” ei selviä, tarkoitetaanko tässä ainoastaan ympäristönsuojeluviranomaisia.

168 §, Ilmoitus toiminnan muutoksista ja luvanhaltijan vaihtumisesta

Pykälän alkua ehdotetaan kuulumaan seuraavasti: Ympäristöluvan haltijan ja rekisteröintivelvollisen toiminnan harjoittajan on ilmoitettava valvontaviranomaiselle etukäteen toiminnan aloittamisesta.

Lisäys on tarpeen, koska ainakin asetuksesta (444/2010) on jäänyt pois määräys toiminnan muutoksista ilmoittamisesta.

169 §, Tarkkailu toisen alueella

Myös kunnan ympäristönsuojeluviranomaisella tulisi vastaavasti olla valtuudet myöntää toiminnan harjoittajalle oikeus tarkkailuun toisen alueella. Tarkkailuoikeuden myöntämisen tulisi olla mahdollista myös 10 ja 14 luvuissa tarkoitetuista ilmoituksista annettavien päätösten yhteydessä.

172 §, Tarkastusmenettely

Tarkastusoikeus kaippaa selventämistä. Miten on tarkastusoikeus tapauksessa, jossa toimintaa ei ole vielä luvitettu, mutta se olisi valtion luvituksen piiriin kuuluvaa. Olisiko tällöin kunnan

ympäristönsuojeluviranomaisella oikeus velvoittaa toiminnan harjoittajaa hakemaan lupaa, vai pitääkö asia siirtää sitä varten alueelliseen Ely -keskukseen?

181 §, Uhkasakko, teettämisuhka ja keskeyttämisuhka

Yksittäisen määräyksen (177 §) tehosteena tulisi voida suoraan käyttää pakkokeinoja. Menettelystä tulee muuten raskas. Määräystä annettaessa on jo yksilöity millä tavalla pilaantumisen vaaraa aiheutetaan. Ennen määräyksen antamista on hallintolain mukaan normaalisti kuultu toiminnan harjoittajaa, jolloin toiminnan harjoittaja on voinut valvoa omaa etuaan. Jo tätä ennen toiminnan harjoittajan kanssa on todennäköisesti muutenkin neuvoteltu asiasta. Tässä prosessissa on luotu ympäristönsuojelulain tavoitteita konkretisoiva velvoite toiminnan harjoittajalle.

Ehdotuksen mukaan toiminnan harjoittajaa kuullaan uudelleen hallintopakon käytöstä mahdollisesta uhan täytäntöönpanosta. Tämä on omiaan venyttämään asian käsittelyä kohtuuttomasti.

20 luku, Erinäiset säännökset

197 §, Kunnan ympäristönsuojelumääräykset

Ympäristönsuojelumääräyksiä pitää voida soveltaa 135 §:n 1 momentin tarkoittamaan toimintaan muilta osin kuin mitä itse maaperän ja pohjaveden puhdistamista koskeva päätös voi koskea (135 § 2 mom). Ympäristönsuojelumääräyksiä pitäisi siis voida soveltaa pölyn ja melun torjuntaan.

200 §, Käsittelymaksut

Pykälän toisessa momentissa sanotaan, että 2. momentissa mainitut viranomaiset voivat laskuttaa 17 luvussa tarkoitetun valtioneuvoston asetuksen noudattamiseksi suorittamastaan valvonnasta. Myös ympäristönsuojeluviranomainen voi tehdä vastaavaa valvontaa, mutta ilmeisesti siitä ei ole mahdollista periä maksua. Olisi outoa, jos toiminnan harjoittajat joutuisivat eriarvoiseen asemaan sen vuoksi, vaikkei suurista summista olisikaan kyse.

Tulisi harkita, voitaisiinko pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistamista koskevasta päätöksestä perittävään taksaan sisällyttää valvontatarkastuksista syntyviä kustannuksia. Yleensä työmaiden valvonta edellyttää huomattavan määrän tarkastuksia, joista ei voida tällä hetkellä periä lainkaan maksua.

203 §, Mittausten ja tutkimusten laadunvarmistus

Myös lupahakemuksissa esitetyiltä mittauksilta, tutkimuksilta ja selvityksiltä tulisi vaatia kyseisen pykälän edellyttämää pätevyyttä, luotettavuutta ja tarkoituksenmukaisuutta. Myös 101 §:n mukaisen ilmoituksen ja maaperän ja pohjaveden puhdistamista koskevan ilmoituksen laatijoilta tulisi ympäristölupahakemuksen laatijan ohella vaatia riittävää asiantuntemusta ja pätevyyttä.

Muita näkökohtia ja huomioita

Helsingin kaupunki ehdottaa, että tutkittaisiin myös mahdollisuutta laiminlyöntimaksun käyttöön jätelain tapaan. Esimerkkinä laiminlyöntimaksun käyttömahdollisuudesta voisi olla lain 101 §:n mukaisen ilmoituksen tekemättä jättäminen tai sen nojalla annetun määräyksen rikkominen. Laiminlyöntimaksu tai sen uhka olisi tehokas keino tilapäisen toiminnan määräystenmukaisuuden parantamiseksi.

Ehdotuksen 89 §:ssä viitataan virheellisesti 53 §:ään 56 §:n sijasta. Ehdotuksen 91 §:ssä viitataan 82 §:n 2 momenttiin, jota ei ole olemassa. 97 §:ssä on viittaus maaperän ja pohjaveden pilaantumista koskevaan 13 lukuun. Oikea luku on kuitenkin 14.

Käsittely

Esittelijä muutti ehdotustaan siten, että 41 §:n loppuun lisätään lause:

Käyttäjäystävällisesti toteutettu ja hyvin hallinnon järjestelmien kanssa toimiva pelkästään sähköisesti tapahtuva asiakirjojen toimitus ja käsittely olisi usein kaikille osapuolille luotettavin, kustannustehokkain ja ympäristöystävällisin vaihtoehto.

Esittelijä

apulaiskaupunginjohtaja
Pekka Sauri

Lisätiedot

Kristiina Matikainen, kaupunginsihteeri, puhelin: 310 36035
kristiina.matikainen(a)hel.fi

Liitteet

- 1 Ympäristöministeriön lausuntopyyntö ympäristönsuojelulain uudistusluonnoksesta
- 2 Hallituksen esitysluonnos, yleisperustelut
- 3 Hallituksen esitysluonnos, yksityiskohtaiset perustelut ja lakiteksti
- 4 Muutokset muihin lakeihin
- 5 Ehdotus ympäristönsuojelulain liitteiksi 1 ja 2
- 6 Ympäristönsuojelulain liitteet 3 ja 4 (rekisteröitävät toiminnot)
- 7 Eriävät mielipiteet
- 8 Ympäristölautakunnan lausunto 8.1.2013
- 9 Kaupunkisuunnitteluviraston lausunto luonnoksesta hallituksen esitykseksi ympäristönsuojelulaiksi ym.
- 10 Kiinteistöviraston lausunto luonnoksesta hallituksen esitykseksi

21.01.2013

Ryj/3

ympäristönsuojelulaiksi ym.

Otteet

Ote

Ympäristöministeriö

Otteen liitteet

Muutoksenhakukielto, valmistelu

Liite 8

Liite 9

Liite 10

Päätösehdotus

Kaupunginhallitus päättäneen antaa seuraavan lausunnon ympäristönsuojelulaista ja eräistä tähän liittyvistä laeista:

1 luku, Yleiset säännökset

5 §, Määritelmät

Jätevedeksi määritellään esim. pilaantuneelta maa-alueelta pois johdettava vesi. Epäselväksi jää, mitä määritelmä edellyttää pilaantuneilta maa-alueilta peräisin olevien vesien käsittelyltä. Voitaisiinko niitä johtaa sadevesiviemäriin, jos niiden laatu todettaisiin esim. purkuvesistön laatua vastaavaksi, vai luettaisiinko ne puhtaudesta huolimatta aina jätevedeksi, ja tulisi siten johtaa sadevesiviemärin sijaan jätevesiviemäriin. Epäselvää on, vaatiiko niiden johtaminen vesistöön niiden laadusta riippumatta aina ympäristöluvan.

Epäselväksi jää myös, luetaanko puhdistettu talousjätevesi, eli jätevesijärjestelmästä lähtevä vesi jätevedeksi, talousjätevedeksi, vai johonkin muuhun kategoriaan. Asia olisi syytä määritellä esitettyä tarkemmin jätevesien ja talousjätevesien johtamisesta ja käsittelystä annettujen säännösten valitsemiseksi näihin liittyvissä hallinnollisissa menettelyissä.

Maaperän määritelmässä (kohta 10) "elävistä organismeista" ehdotetaan korvattavaksi sanalla "eliöistä", joka on suomenkielinen termi. Kohta kuului tällöin "maaperällä maankuoren ylintä kerrosta, joka sijaitsee kallioperän ja maanpinnan välissä ja muodostuu irtomaalajeista, orgaanisesta aineksesta, huokosvedestä, huokosilmasta ja eliöistä".

2 luku, Yleiset velvollisuudet ja periaatteet

8 § ja 50 §, Toiminnasta aiheutuvan ympäristön pilaantumisen ja sen vaaran ehkäiseminen ja 50 §, Luvan myöntämisen edellytykset

Postiosoite

PL 10
00099 HELSINGIN KAUPUNKI
hallintokeskus@hel.fi

Käyntiosoite

Pohjoisesplanadi 11-13
Helsinki 17
<http://www.hel.fi/hallintokeskus>

Puhelin

+358 9 310 1641

Faksi

+358 9 655 783

Y-tunnus

0201256-6

Tilinro

FI0680001200062637

Alv.nro

FI02012566

Pykälissä todetaan, että toimintaa ei saa sijoittaa asemakaavan vastaisesti. Ainakin Helsingissä on usein tilanne, että esim. jakeluaseman sijaintipaikka on kaavoitettu muuhun käyttöön, mutta kaava ei ole toteutumassa lähiaikoina, ja kaavoittajalla tai rakennusvalvonnalla ei ole mitään sitä vastaan, että toiminta sijoittuu toistaiseksi ko. paikalle. Lauseen voisi muotoilla esimerkiksi seuraavasti: "toimintaa ei saa sijoittaa asemakaavan vastaisesti ilman kaavoituksesta vastaavan tahon suostumusta tai asiaa koskevaa poikkeamispäätöstä". Olennaista kai on, ettei toiminnan sijoittamisella vaikeuteta kaavan toteutumista. Sen pystyvät kaavoittaja ja rakennusvalvontaviranomainen arvioimaan.

11 §, Toiminnan sijoituspaikan luonnonarvot

On tarpeetonta rajata luontoarvojen huomioonottaminen vain valtion lupaviranomaisen toimivaltaan kuuluviin toimintoihin, vaikka todennäköisyys sille, että luontoarvoja todella jouduttaisiin arvioimaan myös kunnan lupaviranomaisen toimivaltaan kuuluvissa asioissa, on vähäinen. Esimerkkinä voisi olla kaavoittamattomalle alueelle perustettava moottoriturheilurata, jolla saattaisi olla merkitystä alueen luontoarvojen kannalta.

13 §, Ennaltavarausvelvollisuus

Ennalta varautumista voidaan pitää yleisenä veloitteena perusteltuna. Erillisen suunnitelman esittäminen olisi perusteltua lupamääräysten tarkistamisen yhteydessä tai jos lupaa on muuten syytä tarkistaa. Toiminnan muutos voi tuoda laitoksen muun varautumissuunnittelun piiriin ja siinä yhteydessä kytkennät muuhun varautumissuunnitteluun olisivat helpommin hahmotettavissa.

15 §, Maaperän pilaamiskielto

Kuten edellä 5 §:ssä "organismeja taikka mikro-organismeja" voitaisiin korvata suomenkielisellä sanalla eliöitä. Pykälä kuuluisi tällöin: Maahan ei saa jättää, päästää tai sijoittaa jätettä tai muuta ainetta taikka eliöitä siten, että seurauksena on sellainen maaperän laadun huononeminen, josta voi aiheutua vaaraa tai haittaa terveydelle tai ympäristölle, viihtyisyyden melkoista vähentymistä tai muu niihin verrattava yleisen tai yksityisen edun loukkaus (maaperän pilaamiskielto).

16 §, Pohjaveden pilaamiskielto

Ehdotuksen 16 §:n 2 momentissa jää epäselväksi, miksi pohjaveden pilaamiskielto koskee vain toisen alueella olevaa pohjavettä. Vastaava säännös on tosin voimassaolevassakin laissa. Omallakaan kiinteistöllä olevaa pohjavettä ei pitäisi voida pilata, koska pohjavesialueet ovat useimmiten isoja ja pohjavesi liikkuu alueelta toiselle.

21.01.2013

Ryj/3

17 §, Merta koskevat erityiset kiellot

Pykälän 3 momentissa olevaa lumen kaatamista koskevaa kohtaa tulee täydentää vaatimuksella, että mereen kaadettava lumi ei saa sisältää merkittävässä määrin roskaa, jätettä tai muuta vesiympäristölle haitallista ainetta.

4 luku, Ympäristöluvan tarve ja lupaviranomaisten toiminta

29 §, Yleinen luvanvaraisuus sekä liitteet 2 ja 3

Luonnoksessa esitetään kahvipaahtimoiden poistamista lupaa edellyttävien laitosten luettelosta. Syynä on se, että paahtimoita on vähän. Pelkästään se, että jonkin toimialan yrityksiä on vähän, ei voi olla peruste lupavelvollisuuden poistamiselle. Suuren kahvinpaahtimon ympäristövaikutukset voivat ulottua varsin laajalle ja koskea suurta joukkoa ihmisiä. Tällaisen laitoksen sijoittumisedellytyksiä tai toiminnan olennaiseen muuttamiseen liittyviä edellytyksiä pitää voida arvioida etukäteen. Esimerkkinä voisi olla laitoksen toiminnan muuttaminen ympärivuorokautiseksi.

Ympäristölupamenettely tuo suojaa lähiympäristölle ja antaa myös toiminnan harjoittajalle tiedon siitä, onko muutos teknisesti ja taloudellisesti mahdollinen ottaen huomioon haittojen lisääntyminen ja toimet pilaantumisen ehkäisemiseksi. Jälkikäteen mahdollisten ongelmien korjaaminen yksittäisillä määräyksillä on hidasta.

Luvitettavien kohteiden luettelosta voisi yli 100 m³:n polttonesteiden tai vaarallisen kemikaalin varastot (kohta 5e) siirtää rekisteröintimenettelyn piiriin. Koska tällaiset kohteet ovat hyvin standardoituja, lupamenettely on niiden suhteen aivan liian raskas, eikä ainakaan Helsingissä ole todettu niiden tarkastuksissa merkittäviä puutteita tai ympäristön pilaantumisen riskiä. Pohjavesialueelle sijoittuvat kohteet voisivat edelleen säilyä luvituksen piirissä.

Luvitettavien kohteiden luettelosta (liite 2) voisi selkeyden vuoksi poistaa myös rekisteröintimenettelyn piirissä pääsääntöisesti olevat kohteet eli jakeluasemat, pienet polttolaitokset ja asfalttiasemat. Vesistön pilaantuminen tulisi luvan tarpeen arvioimiseksi määritellä tarkemmin.

40 §, Lupatoimivallan siirto valtion ympäristölupaviranomaiselta kunnan ympäristönsuojeluviranomaiselle

Pykälässä pitäisi myös säätää siitä, millä edellytyksillä siirto olisi mahdollista perua kesken kauden. Perumissyynä voisi olla esimerkiksi kunnan valvontaresursseissa tapahtuneet pysyvät heikennykset.

5 luku, Lupamenettely

Postiosoite
PL 10
00099 HELSINGIN KAUPUNKI
hallintokeskus@hel.fi

Käyntiosoite
Pohjoisesplanadi 11-13
Helsinki 17
<http://www.hel.fi/hallintokeskus>

Puhelin
+358 9 310 1641
Faksi
+358 9 655 783

Y-tunnus
0201256-6

Tilinro
FI0680001200062637
Alv.nro
FI02012566

41 §, Lupahakemus

Määräyksestä toimittaa hakemus aina kolmena kappaleena voitaisiin luopua luonnonvarojen säästämiseksi, koska samassa momentissa annetaan kuitenkin lupaviranomaiselle mahdollisuus pyytää lisäkappaleita asian kuuluttamisen ja lausuntojen vuoksi. Pienien lupakohteiden osalta yksi tai kaksi paperikappaletta yleensä riittää, varsinkin jos hakemus toimitetaan myös sähköisessä muodossa.

46 §, Lupien hakeminen samanaikaisesti samalla toiminta-alueella ja 47 § Eri toimintojen lupien samanaikainen käsittely

Ympäristösuojelulaissa tulisi ottaa luvantarvetta määritettäessä huomioon myös tilanne, jossa samalla pienellä vaikutusalueella on samanlaisia toimintoja, jotka yksinään eivät ole ympäristöluvanvaraisia, mutta yhdessä yhtenä yksikkönä olisivat. Esimerkkinä tästä on hevostallirypäs. Helsingissä on tapaus, jossa samalla alueella on käytännössä samassa tallirakennuksessa eri yritysten talleja, joista yksikään ei ole yksinään eläinmäärän perusteella lupavelvollinen, mutta joiden ympäristövaikutukset kohdistuvat samalle alueelle. Toiminnan harjoittajia tulisi voida tällaisessa tapauksessa vaatia hakemaan yhteistä ympäristölupaa. Näin voitaisiin yleisemminkin estää tarkoituksellinen luparajoilla "kikkailu".

8 luku, Lupapäätös, sen voimassaolo ja muuttaminen sekä toiminnan lopettaminen

92 §, Luvan muuttaminen

Kunnissa ympäristönsuojeluviranomainen on sekä lupa- että valvontaviranomainen. Tämä sopii huonosti yhteen 92 §:n sanamuodon kanssa, että lupaviranomainen voisi muuttaa lupaa valvontaviranomaisen hakemuksesta. Vaikka käytännössä asiaan ei ongelmia liittyneekään, selvempää olisi lisätä pykälään myös sellainen vaihtoehto, että vastaavasti kuin 94 §:ssä lupaviranomainen voisi myös omasta aloitteestaan muuttaa lupaa.

97§, Maaperän ja pohjaveden perustilan palauttaminen suuren laitoksen toiminnan päättyessä

Pykälässä säädettäisiin toiminnanharjoittajan velvollisuudesta puhdistaa pilaantunut alue ympäristöluvanvaraisen toiminnan lopettamisen yhteydessä. Puhdistamistaso kytkeytyy osin ehdotettuun laitoksilta vaadittavaan maaperän ja pohjaveden perustilaselvitykseen, joka uusien laitosten kohdalla tehtäisiin ennen toiminnan aloittamista ja toimivien laitosten kohdalla luvan uudistamisen yhteydessä. Lähtökohtana olisi alueen perustilan palauttaminen toiminnan lopettamisen jälkeen.

Ehdotuksen mukaista maaperän ja pohjaveden tilan kohtuullista selvittämistä osin jo ennen toimintaa tai sen aikana on pidettävä kannatettavana.

Luonnoksen mukaan suurten laitosten tulee palauttaa toiminta-alueensa perustila toiminnan päätyttyä, mikäli maaperään tai pohjaveteen on aiheutunut huomattavaa pilaantumista. Mikäli alueesta voi aiheutua perustilassa terveyshaittaa taikka haittaa tai vaaraa ympäristölle, tulee alue puhdistaa kuten uuden ympäristönsuojelulain luvussa 14 säädetään. Luvun 14 mukaan alueen puhdistustarvetta määritettäessä otetaan huomioon alueen nykyinen tai tuleva käyttö (134 §). Pykälän 97 perustelutekstissä esitetään esimerkinomaisesti, että myös maankäytön muutoksesta hyötyvän tulisi vastata osaltaan asuinkäytön aiheuttamasta lisäkunnostustarpeesta.

Tämä esille nostettu esimerkki, johon ei lainsäädännössä ole toki perusteita määritelty, rikkoo aiheuttajavastuun mukaista periaatetta siitä, että pilaaja on vastuussa toimintansa aiheuttamasta pilaantumisesta. Täten maanomistajat, jotka luovuttavat alueensa teollisuuskäyttöön joutuvat osavastuuseen puhdistuskustannuksista, vaikka eivät ole pilaantumista aiheuttaneet. Tällaista puhdistamisvastuun siirtämistä toiminnanharjoittajalta maanomistajalle kaupunki ei voi hyväksyä.

Tämä poikkeaisi lainsäädännössä nyt kantavana periaatteena pidetystä aiheuttajavastuusta. Näin maanomistajat, jotka luovuttavat alueensa teollisuuskäyttöön, voisivat joutua osavastuuseen puhdistuskustannuksista, vaikka eivät ole pilaantumista aiheuttaneet, ja vastaavasti pilaajan vastuu toiminnastaan aiheutuneesta pilaantuneisuudesta lievenisi perusteettomasti. Toiminnanharjoittajan tulee aina ensisijaisesti vastata aiheuttamastaan pilaantumisesta.

Perustelutekstistä tulee poistaa osuus, joka koskee maankäytön muutoksen yhteydessä tapahtuvaa pilaantuneen maaperän puhdistamisvastuun siirtämistä tai jakamista.

Perusteluissa on vielä esitetty ajatus, jonka mukaan pohjaveden pilaantuneisuuden arvioinnissa alueen käyttötarkoituksella ole vastaavaa merkitystä. Kaupungin näkemyksen mukaan pohjaveden laatu voi olla hyvin merkityksellinen alueilla, joilla pohjavettä käytetään talous- tai raakavetenä tai joilla altistuminen sen haitta-aineille on muuten mahdollista. Tämä pohjavettä ja alueen käyttöä koskeva toteamus tulee siksi myös poistaa perustelutekstistä.

10 luku, Ilmoitusmenettelyt

101 §, Melua ja tärinää aiheuttava tilapäinen toiminta ja 104 §, Kuuleminen

Ilmoitusmenettelyä koskevassa 104 §:ssä ehdotetaan, että viranomaisen on tiedotettava vireillä olevista ilmoituksista verkkosivuillaan.

Vireillä olosta tiedottaminen on ollut mahdollista tähänkin asti, mutta Helsingissä, jossa käsitellään vuosittain noin 200 ilmoitusta koskien erityisen häiritsevää melua tai tärinää, ilmoitusten vireillä olosta ei pääsääntöisesti tiedoteta.

Vireillä olosta tiedottamista ei ole pidetty tarkoituksenmukaisena, koska Helsingin kaupungin ympäristönsuojelumääräykset velvoittavat melu- tai tärinähaitan aiheuttajaa aina tiedottamaan etukäteen toiminnastaan naapureille. Lisäksi ympäristönsuojelumääräykset velvoittavat toiminnanharjoittajaa myös neuvottelemaan etukäteen riittävästä melun- ja tärinätorjunnasta erityisen herkkien naapureiden kuten esimerkiksi päiväkotien, koulujen ja kirkollisten laitosten kanssa.

Näiden velvoitteiden sekä ilmoituspäätökseen mahdollisesti sisältyvien määräysten on Helsingissä katsottu suojaavan asianosaisten etua riittävästi, eikä tilapäisen melu- tai tärinähaitan siten ole voitu katsoa olennaisesti vaikuttavan yleisiin ja yksityisiin etuihin.

Nykyinen, vireillä olosta tiedottamisen osalta riittävän joustava käytäntö mahdollistaa ilmoitusten ratkaisemisen kiireisimpäänkin aikaan pääsääntöisesti alle 30 vuokaudessa. Helsingissä on vuonna 2012 ratkaistu 80 % ilmoituksista 24 vuorokaudessa.

Ehdotus tekisi ilmoitusmenettelystä nykyistä selvästi raskaamman ennakkovalvontamenettelyn, mikä ei olisi tarkoituksenmukaista. Ilmoitukset tulevat viranomaiselle tavallisesti puutteellisina ja joissain tapauksissa myös myöhässä. Tyypillisesti suurin osa käsittelyajasta kuluu ilmoituksen täydentämiseen. Jos tämän jälkeen ilmoituksen vireillä olosta ryhdytään tiedottamaan ja kuulemaan ilmoituksen tekijää mahdollisista muistutuksista, ilmoitusta ei todennäköisesti ehdittäisi ratkaista ennen toiminnan aloittamista. Tällä saattaa olla haitallisia vaikutuksia asianosaisten etujen turvaamisen kannalta. Esimerkiksi ulkoilmakonserttien osalta voisivat siis jäädä antamatta määräykset sallituista melutasoista ja päättymisajoista sekä tapahtuman aikaisista melumittauksista.

Ilmoitusmenettelyä koskevassa 101 §:ssä tulisi myös säätää, että 30 vrk:n ajanjakso alkaa siitä, kun ilmoitus on niin täydellinen, että se on valmis käsiteltäväksi.

Pykälästä ei käy selvästi ilmi, miten aloituksen salliminen käytännössä hoidettaisiin. Onko tarkoitus, että aloittaminen ennen sallittua aikaa ratkaistaisiin ilmoituksen johdosta tehtävässä päätöksessä?

13 luku, Suuret polttolaitokset

121 §, Menettely savukaasujen puhdistinlaitteen rikkoutumisen tai sen toiminnan häiriön aikana ja 122 §, Menettely polttoaineen saatavuudessa ilmenneen häiriön aikana

Kaupunki toteaa, että valtion valvontaviranomaisen tulee poikkeusolojen toimintaa koskevia määräyksiä ja lupia antaessaan ottaa huomioon myös paikalliset vaikutukset, jotka voivat olla merkitykseltään kokonaispäästöjä oleellisempia esimerkiksi tulevaisuudessa mahdollisesti yleistyvän korkean rakentamisen takia.

Luku 14, Pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistaminen

132 §, Maaperän ja pohjaveden puhdistamisvelvollisuus

Puhdistamisvastuun laajentaminen koskemaan myös pohjavettä on kannatettavaa. Maaperän ja pohjaveden puhdistamisvastuiden lisäksi olisi lakimuutoksen valmistelun yhteydessä olisi suurten teollisuuslaitosten osalta lisäksi tarpeen selvittää mahdollisuus sisällyttää puhdistusvastuuseen myös laitoksen toiminnasta aiheutuneen vesialueen pilaantuneen sedimentin puhdistaminen.

Tällä hetkellä sedimentin puhdistamisesta joutuu vastaamaan vesialueen haltija, jolla ei monessa tapauksessa ole mitään tekemistä aluetta pilanneen toiminnan kanssa. Silloin, kun syy-yhteys on osoitettavissa, olisi kohtuullista saada aiheuttaja vastaamaan puhdistamisesta.

134 §, Selvitysvelvollisuus ja puhdistustarpeen arviointi sekä 138 §, Selontekovelvollisuus maa-alueen luovutuksen yhteydessä

Ehdotuksen 134 §:n 1 momentissa esitetään, että tiedot puhdistamistarpeen arvioinnista tulee toimittaa valtion valvontaviranomaiselle, mikäli alueen maaperä tai pohjavesi on ilmeisesti pilaantunut.

Osa maaperän pilaantuneisuusselvityksistä tehdään liittyen erilaisiin hankkeisiin, joiden tietoja ei voida luovuttaa julkisuuteen valmisteluvaiheessa. Tulokset tulisi tällöin voida toimittaa vasta siinä vaiheessa, kun hankkeen valmisteluvaihe on saatettu loppuun.

Kun toisaalta ehdotuksen 138 §:n (selontekovelvollisuus maa-alueen luovuttamisen yhteydessä) perusteluissa todetaan, ettei maa-alueen luovuttajan tai vuokraajan selontekovelvollisuus kuitenkaan edellyttäisi tietojen toimittamista viranomaiselle, on tämä ristiriidassa 134 §:n kanssa. Luovutettavien alueiden maaperän pilaantuneisuutta ja puhdistustarvetta koskevat tutkimukset ja arviointi tehdään usein juuri tapauksissa, joissa on ilmeistä, että maaperä voi olla pilaantunut.

Ehdotuksen 134 §:n 3 momenttiin on kirjattu, että pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistustarpeen arvioinnissa on otettava huomioon pilaantuneen alueen, sen ympäristön tai pohjaveden nykyinen tai tuleva käyttö. Lause tulee korjata siten, että on otettava huomioon alueen nykyinen ja tuleva käyttö.

Sekä valtioneuvoston asetuksessa 214/2007, joka käsittelee pilaantuneisuuden ja puhdistustarpeen arviointia, että muualla lakiluonnoksessa ja sen perusteluteksteissä todetaan, että arvioinneissa tulee ottaa huomioon nykyinen ja tuleva käyttö.

Tämä 134 §:ssä 3 momentissa esitetty vaihtoehtoinen tarkastelu nykyisen tai tulevan käytön osalta olisi omiaan aiheuttamaan epämääräisyyttä puhdistusvastuun määrittelyyn. Tilanne saattaa joissakin tapauksissa johtaa siihen, että puhdistuksesta vastaava ei puhdistustarvetta arvioitaessa ota huomioon tulevaa, mahdollisesti tiukempia kriteereitä edellyttävää käyttöä. Tällöin alueen jatkokäyttöä toteuttava taho, joka ei ole pilaantumisesta vastuussa, saattaa joutua vastaamaan aiheuttajaperiaatteen vastaisesti maaperän kunnostuskustannuksista.

Asemakaava-alueilla tulevan maankäytön huomioon ottaminen edellyttäneen voimassa olevaa oikeusvaikutteista kaavaa tai vireillä olevaa kaavamuutosta.

135 §, Päätös pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistamisesta

Puhdistamista ei ole laissa määritelty. Perusteluissa viitataan teollisuuspäästödirektiivin määritelmiin. On syytä harkita, pitäisikö puhdistaminen määrittellä tarkemmin ympäristönsuojelulaissa.

Ehdotuksesta ei käy selvästi ilmi voitaisiinko päätöksessä edellyttää tarkkailua (esim. pohjaveden, salaojavesien, sisäilman) puhdistamisen jälkeen.

Ehdotuksesta ei käy selkeästi ilmi, voidaanko ja itse asiassa pitäisikö päätöksessä antaa myös melun- ja pölyntorjuntaa koskevia määräyksiä. Tämä liittyy osaltaan ympäristönsuojelumääräysten soveltamisalaa koskeviin rajoituksiin. Jos 135 §:n mukaisessa päätöksessä ei voida antaa muuta kuin itse maaperän puhdistamista ja sen tavoitteita koskevia määräyksiä, ja jos ympäristönsuojelumääräysten meluhaittojen ehkäisyä (häiritsevää melua aiheuttava työ yöaikaan) tai pölyntorjuntaa koskevat määräykset eivät voisi koskea maaperän ja pohjaveden puhdistamista, keinoksi puuttua em. haittoihin jäisi silloin 177 §:n mukainen yksittäinen määräys. Kuitenkin puuttuminen ympäristönsuojelumääräysten nojalla olisi todennäköisesti tehokkaampaa.

Ilmoituksen johdosta annettavan päätöksen ja ympäristönsuojelumääräysten suhde tulee selkeyttää. Kun päätös annetaan pykälän mukaan julkipanon jälkeen, se tarkoittanee sitä, että puhdistamiseen saa ryhtyä vasta kun päätös on lainvoimainen, mikä olisi muutos aiempaan.

Kyseisessä pykälässä ei ole mainintaa siitä, milloin puhdistustyö voidaan aloittaa. Nykyisen YSA 25 §:n mukaan ilmoitus tulee tehdä vähintään 30 päivää ennen oleellisten työvaiheiden aloittamista. Mikäli tämä tulee olemaan jatkossakin voimassa, ts. ympäristönsuojeluasetukseen tulee nykyistä vastaava viittaus pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistamista koskevaan ilmoitukseen, tulisi lain- tai asetuksenkohtaa tarkentaa siten, että em. työvaiheisiin voidaan ryhtyä aikaisintaan 30 vrk:n kuluttua sitä, kun viranomaiselle on jätetty kaikki päätöksentekoon tarvittavat tiedot sisältävä ilmoitus. Nykyisin merkittävä osa ilmoituksen käsittelyä ovat sen täydentämistä koskevat pyynnöt ja täydennysten käsittely, joka voi viedä suuren osan 30 päivän määräajasta.

Ilmoitusmenettelyn käytön laajentaminen ja siihen tarvittaessa liittyvä tilaisuuden varaaminen muistutusten tekemiselle

Ympäristölupa puhdistamiselle tarvittaisiin jatkossa vain, mikäli se on lain 4 luvun (ympäristöluvan tarve ja lupaviranomaisen toimivalta) nojalla tarpeen. Ympäristölupa olisi täten tarpeen muun muassa vesistön pilaantumisen ollessa mahdollista tai mikäli naapurustolle voi aiheutua kohtuutonta rasitusta.

Maaperän ja pohjaveden puhdistamiseen pilaantuneella alueella tai puhdistamisen yhteydessä kaivetun maa-aineksen hyödyntämiseen kaivualueella taikka poistamiseen toimitettavaksi muualla käsiteltäväksi voitaisiin muutoin ryhtyä tekemällä siitä ilmoitus valtion valvontaviranomaiselle.

Muutoksena luonnoksessa esitetään, että ilmoituspäätöksestä olisi nykyisestä menettelytavasta poiketen tiedotettava kuten ympäristölupapäätöksestä. Perusteluissa todetaan, että asianosaisille tulee ilmoitusmenettelyssä tarvittaessa varata tilaisuus tehdä muistutuksia, eikä yleisesti ilmoitusmenettelyssä käytössä olevaa 30 vuorokauden käsittelyajanjaksoa siksi ole pidettävä riittävänä, mikä tulee ottaa soveltamisasetusta valmistellessa huomioon.

Kaupunki pitää voimassa olevan lain mukaista jakoa ilmoitus- ja ympäristölupamenettelyyn toimivana ja tarkoituksenmukaisena. Ilmoituksella on voitu käsitellä 30 vuorokauden kuluessa sellaisten kohteiden puhdistaminen, joissa käytetään yleisesti käytössä olevaa ja hyväksyttävää puhdistusmenetelmää ja sen lisäksi maaperän

pilaantumisen aste ja laajuus on riittävän tarkasti selvitetty eikä puhdistamisesta aiheudu ympäristön muuta pilaantumista.

Nämä kriteerit täyttävissä kunnostuskohteissa työnaikaiset ja lopputilanteen ympäristövaikutukset on katsottu niin vähäiseksi, että muiden asianosaisten kuuleminen ei ole tarpeen. Menettely on soveltunut suuriinkin kohteisiin, mikäli laissa esitetyt vaatimukset puhdistukselle ovat täytyneet. Tällöin puhdistushankkeesta vastaava on voinut mm. luottaa siihen, että puhdistamistyöt on mahdollista käynnistää 30 vuorokauden jälkeen ilmoituksen tekemisestä.

Ympäristölupamenettelyllä taas on käsitelty monimutkaiset, moniongelmaiset, vaativia riskinarviointeja edellyttäneet kohteet, joissa on ollut tärkeää kuulla myös naapureita ja muita mahdollisia asianosaisia. Tällöin asian ratkaisussa on voitu ottaa kaikkien eri tahojen näkemykset, viereisten alueiden kehittämissuunnitelmat ja muut mahdolliset puhdistuksen toteuttamiseen ja lopputulokseen vaikuttavat tärkeät seikat riittävällä varmuudella huomioon.

Tällaisten kunnostuspäätösten tekemiseen ei koskaan riitä 30 vuorokautta vaan suunnitelmiin ja riskinarviointeihin perehtyminen voi monesti viedä useita kuukausia. Näissä hankkeissa päätöstä valmistelevan viranomaisen työmäärä olisi ilmoitusmenettelyä käytettäessä yhtä suuri kuin ympäristölupapäätöstä tehtäessä.

Nyt luotavaksi esitetyssä uudessa menettelyssä päätöksestä tiedotetaan kuten ympäristölupapäätöksestä, mutta jätetään viranomaisten harkittavaksi asianosaisten kuulemistarve ilmoitusta käsiteltäessä.

Pilaantuneen maan kunnostuksen lupatarpeet ovat hoidettavissa nykyisillä menettelyillä, jotka ovat yhteneviä muiden ympäristönsuojeluun liittyvien lupaprosessien kanssa. Käytännössä ehdotettu uusi ilmoitusmenettely on käsittelyprosessiltaan vastaava kuin ympäristölupaprosessi silloin, kun päätöstä valmisteleva viranomainen päättää kuulla muita asianosaisia. Ilmoitusmenettelyn laajentamisen ainoa ero aikaisempaan menettelyyn nähden on siinä, että tarvittavien kuultavien tahojen määrittely on lainsäädännön sijaan jätetty viranomaiselle.

Ilmoitusmenettelyn käytön laajentamista on lain perustelutekstissä perusteltu sillä, että puhdistaminen ei ole lähtökohtaisesti pysyvää toimintaa ja yleensä on kyseessä kertaluonteinen puhdistus. Valtioneuvoston asetuksen (214/2007) mukaisella riskinarviointiin pohjautuvalla puhdistusmenettelyllä kunnostus toteutetaan kuitenkin useimmiten siten, että maaperään jätetään haitta-aineita varsin korkeitakin pitoisuuksia. Puhdistuksen jälkeinen tila, jossa luvallisesti jätetään maaperään kemiallisia haitta-aineita, on pysyvä eikä

kertaluonteinen. Monesti kunnostetut alueet esimerkiksi vaativat kunnostuksen jälkeistä seurantaa lopputuloksen varmistamiseksi.

Ilmoitusmenettelyn laajentaminen koskemaan myös kaivettavien maainesten hyötykäyttöä voi edistää maa-ainesjätteiden hyötykäyttöä etenkin pienemmissä kohteissa, mikä on kannatettavaa. Tärkeää olisikin, että pilaantumattoman, mutta kohonneita pitoisuuksia sisältävien maamassojen hyötykäyttö kohteessa tai kohteen ulkopuolella olisi mahdollista kevyellä hallinnollisella menettelyllä.

Käytännössä kiireellisissä ja vähäisissä pilaantuneen maaperän puhdistamistapauksissa (esim. rakentamisen yhteydessä maaperässä havaitaan vähäinen määrä öljyä, öljytynnyri rikkoutuu, asuinkiinteistön vanhan öljysäiliön noston yhteydessä maaperässä todetaan vähäinen määrä öljyä yms.) voimassa olevan ympäristönsuojelulain ja ehdotuksen mukainen ilmoitusmenettely on liian hidas ja raskas. Tarvittaisiin virallistettu menettely em. tapauksiin, jollainen voisi olla esimerkiksi mahdollisuus hoitaa puhdistaminen ilman viranomaispäätöstä ohjeilla ja tarkastuskertomuksella. Yksi vaihtoehto voisi olla nostaa ilmoitusvelvollisuuden alarajaa lisäämällä pykälään momentti, että puhdistaminen voisi tapahtua ilman ilmoitusta silloin, kun on kyse vähäisestä pilaantumisesta.

15 luku, Ympäristön tila

139 §, Pintavesien laatu ja laatuvaatimukset

Pintavesien suojelua tulisi parantaa ja täsmentää ympäristönsuojelulailla esim. asettamalla tyypillisimmille haitta-aineille ja ominaisuuksille esim. öljyille, kiintoaineelle ja pH:lle ohjeellisia päästöraja-arvoja (pitoisuus, maksimikuorma), ja lisäämällä esimerkiksi yleisiin velvollisuuksiin tai muualle sopivan kohtaan pykälä, jolla kielletään pintavesien pilaaminen, esim. pohjaveden pilaamiskiellon tapaan.

Ehdotuksen 139 §:ssä ja siinä mainituissa valtioneuvoston asetuksessa käsitellään pintavesien laatua ja sen ylläpitämistä ja toimia, joilla laatu tavoitetaan päästään. Kyseinen pykälä ja siinä mainitut asetukset eivät kuitenkaan anna apuja päästörajojen asettamiseen. Käytännön elämässä pitäisi nykyistä paremmin pystyä toiminnanharjoittajalle osoittamaan, millaista vettä saa vesistöihin johtaa ilman ympäristölupaa ja toisaalta millaisia päästöraja-arvoja luvissa voisi asettaa.

16 luku, Jätevesien käsittely ja johtaminen viemäriverkostojen ulkopuolisilla alueilla

156 §, Jäteveden johtaminen toisen alueella

Epäselvää on, koskeeko tämä pykälä puhdistettua jätevettä, eli puhdistusjärjestelmästä lähtevää vettä. Tämä liittyy myös kysymykseen siitä, onko puhdistettu talousjätevesi edelleen talousjätevettä.

18 luku, valvonta, ympäristötarkastukset ja hallintopakko

166 §, Säännöllinen valvonta

Pykälän 4. momentin 3. kappaleesta ”Siinä on ilmoitettava valvonnan perusteet ja kuvattava valvonnasta vastaavien viranomaisten keskinäinen työnjako.” ei selviä, tarkoitettaanko tässä ainoastaan ympäristönsuojeluviranomaisia.

168 §, Ilmoitus toiminnan muutoksista ja luvanhaltijan vaihtumisesta

Pykälän alkua ehdotetaan kuulumaan seuraavasti: Ympäristöluvan haltijan ja rekisteröintivelvollisen toiminnan harjoittajan on ilmoitettava valvontaviranomaiselle etukäteen toiminnan aloittamisesta.

Lisäys on tarpeen, koska ainakin asetuksesta (444/2010) on jäänyt pois määräys toiminnan muutoksista ilmoittamisesta.

169 §, Tarkkailu toisen alueella

Myös kunnan ympäristönsuojeluviranomaisella tulisi vastaavasti olla valtuudet myöntää toiminnan harjoittajalle oikeus tarkkailuun toisen alueella. Tarkkailuoikeuden myöntämisen tulisi olla mahdollista myös 10 ja 14 luvuissa tarkoitetuista ilmoituksista annettavien päätösten yhteydessä.

172 §, Tarkastusmenettely

Tarkastusoikeus kaipaa selventämistä. Miten on tarkastusoikeus tapauksessa, jossa toimintaa ei ole vielä luvitettu, mutta se olisi valtion luvituksen piiriin kuuluvaa. Olisiko tällöin kunnan ympäristönsuojeluviranomaisella oikeus velvoittaa toiminnan harjoittajaa hakemaan lupaa, vai pitääkö asia siirtää sitä varten alueelliseen Ely -keskukseen?

181 §, Uhkasakko, teettämisuhka ja keskeyttämisuhka

Yksittäisen määräyksen (177 §) tehosteena tulisi voida suoraan käyttää pakkokeinoja. Menettelystä tulee muuten raskas. Määräystä annettaessa on jo yksilöity millä tavalla pilaantumisen vaaraa aiheutetaan. Ennen määräyksen antamista on hallintolain mukaan normaalisti kuultu toiminnan harjoittajaa, jolloin toiminnan harjoittaja on voinut valvoa omaa etuaan. Jo tätä ennen toiminnan harjoittajan kanssa on todennäköisesti muutenkin neuvoteltu asiasta. Tässä

prosessissa on luotu ympäristönsuojelulain tavoitteita konkretisoiva velvoite toiminnan harjoittajalle.

Ehdotuksen mukaan toiminnan harjoittajaa kuullaan uudelleen hallintopakon käytöstä mahdollisesta uhan täytäntöönpanosta. Tämä on omiaan venyttämään asian käsittelyä kohtuuttomasti.

20 luku, Erinäiset säännökset

197 §, Kunnan ympäristönsuojelumääräykset

Ympäristönsuojelumääräyksiä pitää voida soveltaa 135 §:n 1 momentin tarkoittamaan toimintaan muilta osin kuin mitä itse maaperän ja pohjaveden puhdistamista koskeva päätös voi koskea (135 § 2 mom). Ympäristönsuojelumääräyksiä pitäisi siis voida soveltaa pölyn ja melun torjuntaan.

200 §, Käsittelymaksut

Pykälän toisessa momentissa sanotaan, että 2. momentissa mainitut viranomaiset voivat laskuttaa 17 luvussa tarkoitetun valtioneuvoston asetuksen noudattamiseksi suorittamastaan valvonnasta. Myös ympäristönsuojeluviranomainen voi tehdä vastaavaa valvontaa, mutta ilmeisesti siitä ei ole mahdollista periä maksua. Olisi outoa, jos toiminnan harjoittajat joutuisivat eriarvoiseen asemaan sen vuoksi, vaikka suurista summista olisikaan kyse.

Tulisi harkita, voitaisiinko pilaantuneen maaperän ja pohjaveden puhdistamista koskevasta päätöksestä perittävään taksaan sisällyttää valvontatarkastuksista syntyviä kustannuksia. Yleensä työmaiden valvonta edellyttää huomattavan määrän tarkastuksia, joista ei voida tällä hetkellä periä lainkaan maksua.

203 §, Mittausten ja tutkimusten laadunvarmistus

Myös lupahakemuksissa esitetyiltä mittauksilta, tutkimuksilta ja selvityksiltä tulisi vaatia kyseisen pykälän edellyttämää pätevyyttä, luotettavuutta ja tarkoituksenmukaisuutta. Myös 101 §:n mukaisen ilmoituksen ja maaperän ja pohjaveden puhdistamista koskevan ilmoituksen laatijoilta tulisi ympäristölupahakemuksen laatijan ohella vaatia riittävää asiantuntemusta ja pätevyyttä.

Muita näkökohtia ja huomioita

Helsingin kaupunki ehdottaa, että tutkittaisiin myös mahdollisuutta laiminlyöntimaksun käyttöön jätelain tapaan. Esimerkkinä laiminlyöntimaksun käyttömahdollisuudesta voisi olla lain 101 §:n mukaisen ilmoituksen tekemättä jättäminen tai sen nojalla annetun

21.01.2013

Ryj/3

määräyksen rikkominen. Laiminlyöntimaksu tai sen uhka olisi tehokas keino tilapäisen toiminnan määräystenmukaisuuden parantamiseksi.

Ehdotuksen 89 §:ssä viitataan virheellisesti 53 §:ään 56 §:n sijasta. Ehdotuksen 91 §:ssä viitataan 82 §:n 2 momenttiin, jota ei ole olemassa. 97 §:ssä on viittaus maaperän ja pohjaveden pilaantumista koskevaan 13 lukuun. Oikea luku on kuitenkin 14.

Esittelijä

Lausuntopyyntö

Ympäristöministeriö asetti 30.11.2011 hankeen valmistelemaan ympäristönsuojelulain (86/2000) ja -asetuksen (169/200) sekä eräiden muiden säädösten uudistamista. Ympäristöministeriön uutta ympäristönsuojelulakia koskeva lausuntopyyntö ja asiakirjat ovat luettavissa ja tulostettavissa ympäristöministeriön Internet-sivuilta osoitteessa www.ymparisto.fi/ysl uudistus, ja myös liitteinä

Ympäristöministeriö osoitti lausuntopyyntönsä joidenkin kaupunkien, mm. Helsingin, ympäristönsuojeluviranomaiselle. Ympäristölautakunta antoi lausuntonsa ympäristöviranomaisena 7.1.2013. Lausunto on liitteenä 8.

Koska lainsäädäntöhankkeella voi Helsingin kaupungin kannalta olla vaikutuksia myös merkittävänä maanomistajana ja alueidensa käytön suunnittelijana, on lausunto pyydetty myös kaupunkisuunnitteluvirastolta ja kiinteistövirastolta.

Ympäristöministeriö pyytää lausunnonantajia mahdollisuuksien mukaan toimittamaan lausuntokommenttinsa pykäläkohtaisesti yksilöityinä. Kaupunginhallituksen lausunto perustuu kaupunkisuunnitteluviraston, kiinteistöviraston ja ympäristölautakunnan lainsäädäntöhankkeesta antamiin kommentteihin.

Esityksen pääasiallinen sisältö

Hallituksen esityksessä Eduskunnalle ympäristönsuojelulaiksi ja eräksi siihen liittyviksi laiksi todetaan esityksen pääasiallisesta sisällöstä seuraavaa:

"Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi uusi ympäristönsuojelulaki. Uudistuksella ajanmukaistettaisiin ympäristönsuojelulaki vastaamaan Euroopan unionin uudistunutta lainsäädäntöä ja perustuslain säännösten kehittyntä tulkintaa. Esityksellä pantaisiin täytäntöön teollisuuden päästöistä annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi. Direktiivi olisi pantava täytäntöön viimeistään 6 päivänä tammikuuta 2013.

Ympäristönsuojelulain soveltamisala sekä keskeiset periaatteet ja velvollisuudet säilyisivät pääosin ennallaan. Velvollisuuksista säädettäisiin kuitenkin laissa nykyistä täsmällisemmin. Laissa olevia asetuksenantovaltuuksia täydennettäisiin ja täsmennettäisiin.

Ehdotetulla ympäristönsuojelulaille säädettäisiin toimista, joilla saatetaan kansalliseen lainsäädäntöön parasta käyttökelpoista tekniikkaa koskevat teollisuuspäästödirektiivin vaatimukset. Ne vaikuttavat lupa-asioitten käsittelyyn, lupaharkintaan ja lupien valvontaan, jota ne säätelevät tarkemmin verrattuna nykyiseen tilanteeseen.

Teollisuuspäästödirektiivin toimeenpano tarkoittaa muutoksia myös maaperän ja pohjaveden suojelussa. Toiminnanharjoittajan on laadittava perustilaselvitys, jos laitoksen toimintoihin liittyy maaperän tai pohjaveden pilaantumiseen vaaraa aiheuttavien merkityksellisten vaarallisten aineiden käyttöä, tuotantoa tai ympäristöön päästämistä. Toiminnan lopettamista ja tarkkailua koskevia säännöksiä ehdotetaan täydennettäväksi.

Muutoin lupamenettelyä koskevat säännökset säilyisivät eräitä menettelyitä selkeyttäviä säännöksiä lukuun ottamatta pääsääntöisesti ennallaan. Valtion ja kunnan lupaviranomaisten välinen toimivallanjako säilyisi ennallaan. Kunnille kuitenkin säädettäisiin mahdollisuus saada hakemuksesta siirrettyä omaan toimivaltaansa osa valtion omaisen toimivaltaan kuuluvista luvanvaraisista laitoksista.

Ehdotuksen tavoitteena on ympäristönsuojelun valvonnan tehostaminen lisäämällä sen suunnitelmallisuutta ja riskiperusteisuutta. Valvontaa tehostettaisiin myös säätämällä osa valvonnasta valvontamaksun piiriin. Valvontamaksun käyttöönotolla elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksissa sekä kunnissa voidaan parantaa ympäristönsuojelun valvonnan voimavaroja.

Ehdotuksen tavoitteena on mahdollistaa luonnonarvojen entistä parempi ja kokonaisvaltaisempi huomioon ottaminen ympäristönsuojelulain mukaisessa ympäristölupamenettelyssä.

Esitys sisältää myös lähinnä teknisinä pidettäviä muutoksia eräisiin muihin lakeihin.

Lait on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman nopeasti niiden vahvistamisesta."

Ympäristöministeriö pyytää lausuntoa 7.1.2013 mennessä. Ministeriöltä on saatu lisäaikaa siten, että asia voidaan käsitellä 14.1.2013.

Esittelijän kannanotto

Esittelijä toteaa, että Helsingin kaupungin ympäristölautakunta on pyynnöstä 8.1.2013 antanut luonnoksesta oman viranomaislausuntonsa, joka on liitteenä. Koska luonnoksen mukaisella lailla olisi kaupungin kannalta merkitystä myös kaupunkisuunnittelu- ja kiinteistötoimen näkökulmasta, nyt annettava lausunto täydentää ympäristölautakunnan antamaa lausuntoa näiltä osin.

Lausunto on ympäristöministeriön pyynnön mukaisesti laadittu pykäläkohtaisesti yksilöitynä. Lausuntopyynnössä on määrääjäksi asetettu 7.1.2013, mutta ympäristöministeriöstä on annettu lausunnolle lisäaikaa.

Lausuntopyyntö on liitteenä 1, luonnoksen yleisperustelut liitteenä 2, luonnoksen yksityiskohtaiset perustelut liitteenä 3, muutokset muihin lakeihin liitteenä 4, luonnoksen liitteet 1 ja 2 liitteenä 5, luonnoksen liitteet 3 ja 4 liitteenä 6 ja eriävät mielipiteet liitteenä 7. Ympäristölautakunnan lausuntoehdotus 8.1.2013 on liitteenä 8 ja kaupunkisuunnitteluviraston sekä kiinteistöviraston lausunnot liitteinä 9 ja 10.

Esittelijä

apulaiskaupunginjohtaja
Pekka Sauri

Lisätiedot

Kristiina Matikainen, kaupunginsihteeri, puhelin: 310 36035
kristiina.matikainen(a)hel.fi

Liitteet

- 1 Ympäristöministeriön lausuntopyyntö ympäristönsuojelulain uudistusluonnoksesta
- 2 Hallituksen esitysluonnos, yleisperustelut
- 3 Hallituksen esitysluonnos, yksityiskohtaiset perustelut ja lakiteksti
- 4 Muutokset muihin lakeihin
- 5 Ehdotus ympäristönsuojelulain liitteiksi 1 ja 2
- 6 Ympäristönsuojelulain liitteet 3 ja 4 (rekisteröitävät toiminnot)
- 7 Eriävät mielipiteet
- 8 Ympäristölautakunnan lausunto 8.1.2013
- 9 Kaupunkisuunnitteluviraston lausunto luonnoksesta hallituksen esitykseksi ympäristönsuojelulaiksi ym.
- 10 Kiinteistöviraston lausunto luonnoksesta hallituksen esitykseksi ympäristönsuojelulaiksi ym.

Otteet

Ote
Ympäristöministeriö

Otteen liitteet
Muutoksenhakukielto, valmistelu
Liite 8
Liite 9
Liite 10

21.01.2013

Ryj/3

Tiedoksi

Ympäristölautakunta
Kiinteistövirasto

Postiosoite

PL 10
00099 HELSINGIN KAUPUNKI
hallintokeskus@hel.fi

Käyntiosoite

Pohjoisesplanadi 11-13
Helsinki 17
<http://www.hel.fi/hallintokeskus>

Puhelin

+358 9 310 1641

Faksi

+358 9 655 783

Y-tunnus

0201256-6

Tilinro

FI0680001200062637

Alv.nro

FI02012566